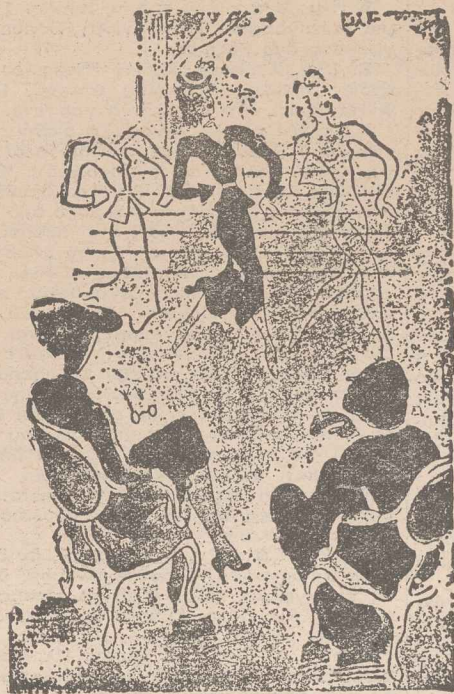

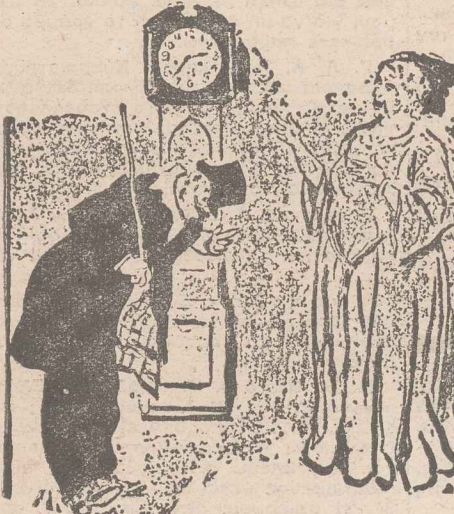
ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Μανεκέν

Διαφορά αντίληψεων

Άπολογία μεθυσμένου

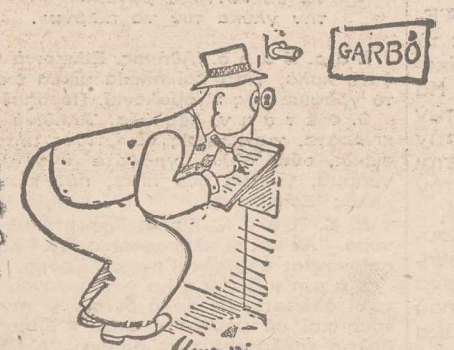
—Ντροπή σου! Κότταξε τί λέει το ρολόι!
—Το ρολόι λέει: τίκ-τάκ, τὰ σκυλάκια λένε: γάου-γάου, καὶ τὰ γατάκια: μιάου!

Τῆς στέψεως

Ὁ δὲ σ μ ο φ ὺ λ α ξ : Κύριε κατὰ δίκαι, θὰ ἔχετε ἕνα φιλοξενούμενο γιὰ καμμιὰ ἐβδομάδα. Μὲ αὐτὴν τὴ στέψη δὲν ὑπάρχει κανένα ἐλεύθερο δωμάτιο στὸ Λονδίνο.

Ρεπορτάζ

Ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ Νόλλυγουντ.

Ἀνοιξιάτικα κυνήγια

Ἡ ὀμορφιά τοῦ ὑπαίθρου αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ἐλκύει καὶ πολλὰς ὥραις Ἀρτέμιδες ποὺ μὲ τὸ δόλο στὸν ὄμο ἐκστρατεύουν γιὰ νὰ καταδιώξουν τὰ πτερωτὰ θύματά των.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ

ἀρχίζει εἰς τὸν «ΕΣΠΕΡΟΝ» ἡ δημοσίευσίς τοῦ νέου ὑπερόχου μυθιστορημάτων μας

ΧΟΡΑ-ΤΣΕ-ΝΑΧ

(Τὸ Λουλουδί ποὺ μιλεῖ)

Μοντέρνα ἀνδρόγυνα

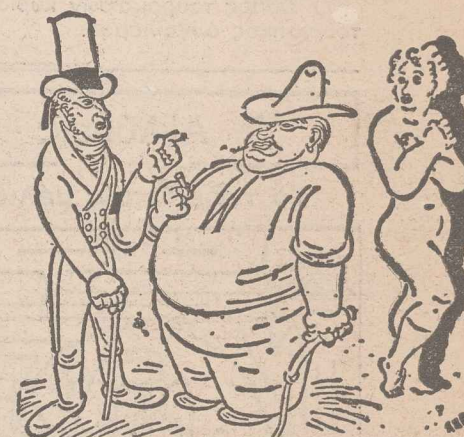
—Ὅταν παντρευθοῦμε, θ' ἀποκτήσουμε καὶ μεῖς δσα ἔχει αὐτὴ ἡ κυρία, ἔ, ἀγάπη μου;

Κακεντρεχεῖα

—Μοῦ εἶπε ὅτι σκότωσε δέκα πουλιὰ.
—Εἰμένα μοῦ εἶπε εἰκοσι.
—Φαίνεται πὼς σὲ νομίζει δύο φορές πὺθ θλάκα ἀπὸ μένα.

Ὅταν πωλοῦσαν δούλους

—Θέλω μιὰ σκλάδα μαύρη. —Ἐχὼ ἑνός.

Τὸ ἐπάννευμα

—Κάθε φορὰ ποὺ χαμογελάτε, δεσποινίς, αἰσθάνομαι τὴν ἐπιθυμία νὰ σὰς πῶ «Ἐλάτε στὸ σπίτι μου!»
—Εἰσθε πολὺ ἀναιδής!
—Ὅχι, δεσποινίς, εἰμαι ὁδοντογιάτρος.

Μεταξὺ γιατρῶν

Ὁ γ η ρ α ι δ ς : Ἔχεις πολλὰ δαυλεῖα μὲ τοὺς ἀρρώστους σου;
Ὁ ν έ ο ς : Ὅχι, πατέρα, τρεῖς μὲν ἔχω, ἀρὰ δὲν ἤμουν ἀρρώστος καθόλου.

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 12 ΜΑΪΟΥ 1937 — ΕΤΟΣ Α' — Ἀριθμὸς φύλλου 29 — ΔΡΑΧΜΑΙ 2

Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΜΠΟΥΤΣΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΟΡΕΑ
ΗΜΕΡΩΝ
ΑΡΙΘ.

Η Ζωή του Περσέως

Παρατηρήσεις

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

Τι ώρες αγωνίας έπεσαν την παραμονή της Πρωτομαγιάς τα δυστυχισμένα λουλουδιάρη! Αχ αυτή η Πρωτομαγιά! Και λέγεται και εορτή των ανθών, «ώρα εορτή». Όταν κανείς εορτάζει δέχεται εύρα και εύχες, δεν πεσοκόβεται. Η Πρωτομαγιά είναι ημέρα γενικής σφαγής εις τους κήπους. Όλες αυτές οι λουλουδιένιες υπάρξεις πρέπει να πέσουν. Τρόμος και φόβος!

Ένα μικρό μπουμπούκι προσπαθεί να κρυφτεί μέσα εις τα φύλλα της τριανταφυλλιάς. Οι πασκαλιές ψιθυρίζουν με παράπονο. Ένας ήλιανθος κολλημένος στον τοίχο του περιβολίου προτείνει να συγκεντρωθούν όλα τα άνθη και να πάνε στους δρομολούς να διαμαρτυρηθούν.

Μα τι λοιπόν θα σφαιριάζονται έτσι κάθε χρόνο σαν πρόβατα;

Οι πεταλούδες πάνε κι' έρχονται και κομίζουν απογοητευτικές πληροφορίες.

(Τά τράμ και τα λεωφορεία έρχονται γεμάτα κόσμο).

Είπε χαμένα. Ίδου έρχεται η νύξ του Άγιου Βαρθολομαίου.

Σε μία γωνιά του κήπου, την πιο άπομνη και πιο σκιερή ένα ρόδο καθώς γέρνει αναγκάστηκε μία μικρή άσπρη λιοέτα, που τρέμει από το φόβο της.

— Έννοια σου άγαπώ μου, μη φοβάσαι. Δεν θα σε πάρει κανείς. Άρκει να μ' αγαπάς.

Η βιολέττα άναστενάζει:

— Αν δε σ' αγαπούσα, δεν θα τυλιγόμουν άπάνω σου. Τό ρόδο τι σφίγγει πιο δυνατά.

Η μικρή άσπρη βιολέττα φέρνει μία φιλή φωνίτσα.

— Τι έπαθες;

— Μ' άγκάλιασες. Μα τί τάξεις αυτά τ' άγκάλια;

— Πώς θα μπορούσα να σε υπερασπισθώ διαφορετικά; Ό ποιο χέρι άπλώσει άπάνω σου, θα το κομμάτιασα.

— Τι γενναίος που είσαι! Και τι ήπνότης. Πώς φαίνεται πως έχεις μέσα ήγεμονικό αίμα.

— Και σού είσα μικρή πριγκίπισσα του περιβολίου μας. Μ' αυτή την κάτασπρη μεταξωτή σου τουαλέττα λές κι' είσαι έτοιμη γιά γάμο. Έλα λοιπόν να γίνης δική μου.

Η βιολέττα γέρνει επάνω του και φιθυρίζει:

— Πώς σ' αγαπά! Δεν θα χωρίσω ποτέ από σένα μα ποτέ. Σημέρωσε η Πρωτομαγιά. Ένας κύριος φιλανθής εισέρχεται εις τον κήπον γιά να... πιάσει τον Μάν.

— Αί, τι ώραία βιολέττα αυτή η άσπρη έχει.

Την κυττάζει έρωτικά και χαμογελά.

Η μικρή άσπρη βιολέττα από έλασρό φύσημα του δέρα σκούβει το κεφάλι και λέει ήναί.

Ό κύριος τότε φωνάζει τόν κηπουρό και του δίνει ένα εικοσιπεντάριο.

— Δεν μου κόβεις μερικές βιολέττες, σε παρακαλώ;

Τό ρόδον γίνεται πιο κόκκινο άκόμη από την ταραχή του.

Έλλά σε λίγο συνέρχεται. Δεν πιστεύει. Δεν είναι πέντε λεπτά που τό ώρκισθηκε αυτή η μικρή αίώνια άφοσίω και λατρεία.

Χράψ! κάνει το φαλίδι του κηπουρού. Και η μικρή άσπρη βιολέττα κόβεται γιά να πάρει στα χέρια του κυρίου, που κρατεί άνοιχτόν άκόμη το πορτοφόλι.

Τό ρόδον καταβάλλει υστάτιν προσπάθειαν να την κρατήσει.

— Στάσου. Πού ήσες;

— Τι θέλεις να κάνω, καίμυε; Εικοσιπεντάριο είναι αυτό δεν είναι άστέια.

Τό ρόδον στήν άπελπισία του κάνει να τραθήξη ένα άγκάθι και να τη μακαρώσει.

Έλλά μετανόει άμέσως. Καλύτερα να πεθάνη. Και έτσι μάζεται να μαράβη. Ό περιβολάρης όμως, που άντελήθη τον άρχομενον μαρμαρόν του, του χύνει άμέσως ένα ποτήρι νερό στο ριζά και του λέγει:

— Άμα έχεις σικλέτι να πίνης.

T. ΜΟΡ.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΤΕ...

Ήχος μακρινός μās συνεπαίρνει δροσινόλο το άεράκι, που ευωδιά σα βαρκούλα από τ' άκρονιάλι μās ξεσέρνει τερμινός ψιθύρος ή αύρα, ή φεγγαριά.

Λαμπρόμενο σαν άπ' τον αϊθέρα σαν καθρέφτης άναμμένος της νύκτας στο βραδάκι αυτό, πουν' ίδια ημέρα τό πανέρι το πελώριο μέσ' τό φός.

Σε γιράντες τα λουλούδια τα ματωστά φύλλα γύρω, φυλλά άπάνω, τ' άνοιάτι τα κλειμένα ρόδα, κι' ή παλέτα των χρωμάτων, που τό στρώνει σε χαλιά.

Άλλ' ό ψιθύρος, ή αύρα, αυτές ό τόνος πιά κοντά λινάκι, θα χυθί σαν άνθόνερο, που άνάλαφα κι' ό πόνος ραντισμένος μαγικά θα εξασπύρη.

Μέσ' τους κήπους, να πιά, άκουσιπομένη στή καρδιάς άπάνω τους παλμούς ή κιάρα, κρουσιόλητα άνασταίει και στους κόλπους μέσ' τα στήθη τους νεκρούς...

Τραγουδάτε ώραία άδρά' χελιάκια στα καντίν' ό πλόανος έρωτας κυττά, ή ζωή γεμάτη από φάρμακα και τό χρόνο μία φορά ή Πρωτομαγιά.

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Άμερικανισμοί

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

...άπέρησαν

Η περιεργότερα άπερία του κόσμου είναι εκείνη, ή οποία έξερράνη πρό ήμερών εις την μεγάλην κινηματογραφούπολιν του Χόλλυγουντ.

Η είδησις ήδη μετεδόθη πρό ήμερών διά των τηλεγραφημάτων και οι άληφθείσαι ζέσαι έθιμερίδες περιέχουν πολλές και ένδιαφερούσας πληροφορίες διά την πρωτοφανή αυτήν άπερίαν.

Η άπερία του Χόλλυγουντ τυπικώς είναι συνέχεια του κύματος των άπεριών που έξαπλώεται συνεχώς εις τās ήνωμένες Πολιτείας. Όπως και εις πολλές άλλας άμερικανικές άπερίας, ή κυριωτέρα άφορμή ήτο ή άρνησις των έπιχειρήσεων να άναγνωρίσουν τās εργασιακάς οργανώσεις και να έλαθουν εις διαπραγματεύσεις με τās αυτές.

Άπερία με τίς ίδιας έκλεισαν επί δύο μήνας τα μεγάλα εργοστάσια αυτοκινήτων. Πρώτος υπέκυρσεν ό φόνος και τελευταίως άννηλέθη ή υποχώρησις της Τζένεραλ Μότορς.

Με την ίδιαν αυτήν άφορμήν λοιπόν άπέρησαν πρό ήμερών οι τεχνίται και εργάται των μεγάλων κινηματογραφικών στούντιο. Με την έκρηξιν της άπερίας δέκα πέντε χιλιάδες εργάται και τεχνίται διέκοψαν την εργασίαν των, άνήγγειλαν δε ότι άν δεν γίνη δεκτή ή άξιολογία των θ' άπεργήσουν άλλοι δέκα πέντε χιλιάδες εργάται.

Τό περιεργότερον όμως είναι ότι με τό μέρος των εθισκαμένων αυτών εργάται των τοί σφραγίσ και τις πλάσας συνετάχθησαν και οι άστέρες που λαμβάνουν δεκάδες και εκατοντάδας δολλαρίων την έβδομάδα.

Και δεν είναι λίγοι. Πέντε χιλιάδες ή θοπολούν του Χόλλυγουντ άπέρησαν εις ένδειξιν άλληλγνησίας με τους εργάτας των στούντιο. Βέβαια όλοι αυτοί δεν είναι διάσημοι άστέρες. Η πλειοψηφία είναι άσημάντοι «έξτρα» που άποτελούν τό άύνημον πλῆθος εις τās ταινίας, όρια κορίτσια που δεν έχουν να έπιδείξουν τίποτε άλλο από την όμορφιά των και που έμφανίζονται εις την όδόν των μόνον με μανιέρο.

Άλλά εις την ίδιαν όργάνωσιν άνήκουν και οι διασημότεροι άστέρες του Χόλλυγουντ και το διοικητικόν της συμβούλιον άποτελείται από τόν Ρόμπερτ Μονγκόμερυ δέ πρόεδρος και συμβούλους την Τζόν Κράσφορντ, τόν Φράνστον Τόν, τόν Τζέιμς Κάνγινγκ, τόν Φρέντερικ Μάρς, τόν Ράιφ και Φράνκ Μόργκαν.

Έννοείται άμέσως άπέρησαν προθύμως ή Γκρέτα Γκάρμπο, ό Γκάρο Κούπερ, ό Κλάρκ Γκέιμπλ, ή Τζίν Χάρλουν, ό Ντικ Πάουελ, ό Πόλ Μιούν ή Τζίντζερ Ρότζερς και πολλοί άλλοι που ειργάζοντο ήδη εις ταινίας που γυρίζονται.

Και διά να μη λείπει και το στοιχείον της ιδιοκτησίας που χαρακτηρίζει την ζωήν των άστέρων του Χόλλυγουντ ή άπερία ή επιτροπή των ήθοποιών συνήλθε εις συνεδρίσιν μέσα εις την... κολυμβητικήν δεξαμενήν της έπαύλειος του Μονγκόμερυ. Έως ήδελαν ν' άποδείξουν με αυτό ότι άποφάσεις των ήσαν άπολύτως ψυχραιμοί.

Η πρωτοφανής αυτή άπερία έχει κολλοσιόεσ συνελεύσεις διά τās κινηματογραφικάς εταιρείας διατί διεκδικά το γύρισμα πέντην δύο ταινιών μερικαί των οποίων κοστίζουν εκατομμύρια δολλαρίων και άλλοι που προσηγγέλλονται ως έξαιρετικά έπιτυχία όπως ή «Κυρία με τās Καμελίας» με την Γκρέτα Γκάρμπο.

Η άπερία έκπρόχθη την νύκτα και την επομένην τό πρωί τα άπέραντα στούντιο όπου εις την μάιν γωνίαν ήτο σκηνοθετημένη μία χιονισμένη ρωσική στέπη, εις την άλλην μία φλογεμένη άφρικανική έρημος και εις την τρίτην μία μαγευτική άκρογιαλιά του Χονολουλού έμειναν νεκρά.

Έμοιαζαν με άληθινά νεκρόπολι παραμυθιών που έμεινε ξαφνικά άψυχ.

Έμοιαζαν με άληθινά νεκρόπολι παραμυθιών που έμεινε ξαφνικά άψυχ.

Έμοιαζαν με άληθινά νεκρόπολι παραμυθιών που έμεινε ξαφνικά άψυχ.

Έμοιαζαν με άληθινά νεκρόπολι παραμυθιών που έμεινε ξαφνικά άψυχ.

Έμοιαζαν με άληθινά νεκρόπολι παραμυθιών που έμεινε ξαφνικά άψυχ.

Έμοιαζαν με άληθινά νεκρόπολι παραμυθιών που έμεινε ξαφνικά άψυχ.

Έμοιαζαν με άληθινά νεκρόπολι παραμυθιών που έμεινε ξαφνικά άψυχ.

Έμοιαζαν με άληθινά νεκρόπολι παραμυθιών που έμεινε ξαφνικά άψυχ.

Έμοιαζαν με άληθινά νεκρόπολι παραμυθιών που έμεινε ξαφνικά άψυχ.

Έμοιαζαν με άληθινά νεκρόπολι παραμυθιών που έμεινε ξαφνικά άψυχ.

Έμοιαζαν με άληθινά νεκρόπολι παραμυθιών που έμεινε ξαφνικά άψυχ.

Παλνά και τωρινά

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΞΕΝΥΧΤΙΑ

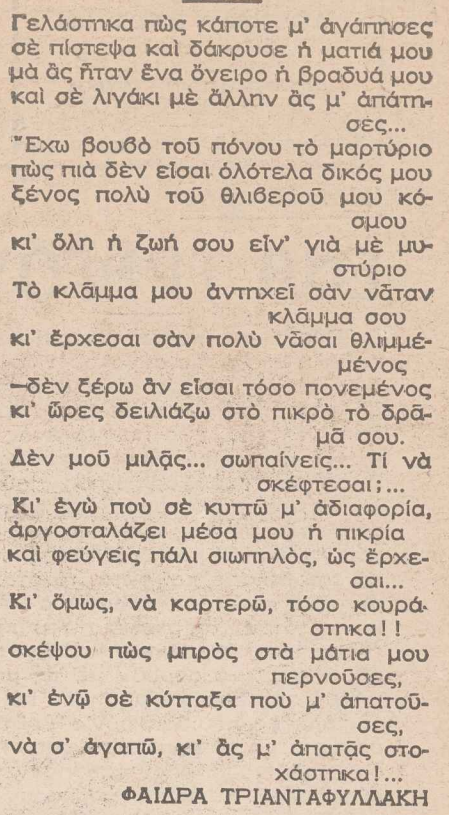
Νυκτερινά Άθήναι. Υπάρχουν άκόμη: Άλλά έγιναν νεο-κοκυραίοι, ύπναράδες όπως οι κόττες κι' οι διασημότεροι ξενυχτιδες. Κι' ό «διανυκτερεύων πασάς της νύκτας» κοιμάται συχνά μόλις βραδυόση. Η νυκτερινή ζωή των Άθηνών άνήκει στην Ιστορίαν, όπως κι' ό άειμνηστος Μανώλης Γουδέλης, ό όποιος συνήθιζε να λέη: «Πηγαίνω να κοιμηθώ όταν ξυπνούν οι Άθηναίοι, που πάνε στη δουλειά των».

Κι' όμως άν δεν παρουσιάζουν οι σημερινά Άθήναι το φαινόμενον των προπολεμικών νυκτών των, τό γενικώτερον ξενυχτί της τότε νεότητος, όποτε πολλά κέντρα της πόλεως είχαν μετά τό μεσάνυχτα ζωηρότερην κίνησιν, άφ' όσον είχαν τό μεσημέρι, έν τούτοις δεν άπνεκρώθησαν την νύκτα. Μονάχα όπου πρέπει ν' άνάβη κανείς φανάρι πρός άναζήτησιν των κέντρων του ξενυχτού μέσα στο άπλετον σκότος των άποκεντρικών συνοικιών. Οι Άθηναίοι κυρίως γλεντούν όλημερα στην ταβέρνα. Και περισσότερο γλεντούν σ' αυτήν οι Άθηναίοι. Δεν υπάρχει άθηναϊκή συνοικία, ή οποία να μη έχει όλημερα δύο—τέσσαρες—δέκα «κοσμικές ταβέρνες». Πολλά απ' αυτές έχουν και παραρτήματά των σε μακρινές έξοχες.

Στις κοσμικές λοιπόν ταβέρνες σε κέντρα και μάλλον σ' άποκεντρα της πόλεως θα συναντήσωμεν εξιδιομαμένους άμερικούς ξενυχτιδες. Σχεδόν κάθε βράδυ άνάβει και κορμιά οι αυτές τό γλεντί άπο πολλές παρέες και διαρκεί ως τις μικρές ώρες της νύκτας. Σουφλάρουν και κυρία πολύ καθώς πρέπει και κοροϊδοπούλα της νέας γενεάς—Ζητούν ένα φι...» όπως λέει τό ταγκό του Πύρραου. Είναι υπέκροτοι και υπεκρούδες έχει μέσα όπου δεν τους βγαίνουν κρασπατέρες των λαϊκών ύπογειών. Πλήρης έξίσωσις των φύλων. Πλουτοκρατικές και κοκότες, γλεντούν υπό την αυτίη στέγην και με την ίδιαν διάθεσιν. Η τελευταία μόδα του Παρισίου, αλλά και του Βερολίνου.

Και η νυκτερινή κοκοταρία στας Άθήνας; Κυρίως θα έλεγε κανείς, ότι ή πρωτεύουσα μας είναι ή ήθικωτέρα πόλις της Ευρώπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια. Όδός Άγιου Κωνσταντίνου και πάροδοι της, όδός Πειραιώς και τινες πάροδοι της, πλατεία Κάνιγγος, δεν παρουσιάζουν πλέον τό θέαμα που έπιδεικνύμεθα. Χάρις σε μία, όχι φρόνιμη μόνον, αλλά και πολιτισμένη διαταγή, τό προτούρα έλλειψε. Μόνο σε κάποιες παρόδους, ό έλευθερος έρως, ό τό πεζοδρομίου γίνεται μετ' έμποδίων τώρα. Σ' αυτά τό μέρη θα συναντήση κανείς ίερείας της Εύρωπης. Τό «προτούρα» σπονίζει πιά πολύ, άφ' ότου άπνέουσι ή άστυνόμεια.

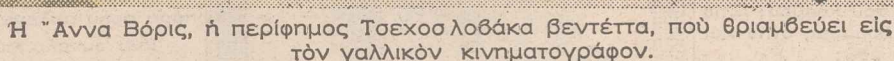
ΑΝΩΦΕΛΗ ΘΥΣΙΑ

ΦΑΙΔΡΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΗ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΑΕΡΟΣΤΑΤΑ
ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

ΙΩΣ. ΡΑΦΤΟΠΟΥ

ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ— Η ΝΤΡΟΠΗ
ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ—

Το ρωμάντζο του πόνου

ΑΓΩΝΙΑ

ΤΟΥ Κ. ΜΙΝΟΥ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

Ήστυνομικόν ανάγνωσμα

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ

Ήγάπες και περιπέτειες

12ον

Η γαλήνη αυτή, που κυριαρχούσε μεταξύ τους, τούκανε καλό. Σκεδόν λιποθύνησε και τους καθήκοντες και τις συμβουλές των και την απόφαση του να δει και άλλους, για ν' ακούσει τη γνώμη των.

Η ώρα τώρα ήταν καλή.

Ζήτησε μόνον της να «γυμνήσουν».

Ο Μάρκος άστεινέθηκε:

— Έχεις όρεξη για γλέντι;... Αλήθεια...

Κι' η νέα γυναίκα παρασημάτωσε:

— Τι νεοπαντρίο είμεθα;... Ξέρεις πώς μ' έχεις εγκαταλείψει;

— Εγώ;...

— Ναι, κύριε, εσύ;... Ήρθαμε στο Παρίσι, ζούσαμε μέσα στο πολυτέλεια αυτό ξενοδοχείο, που θυμίζει Γαλλική Ιστορία... (Λούδρι) σου λέει ο άλλος, βλέπουμε απέναντί τ' άναντρου του Λουδοβίκου του Ιάου, που τώρα είναι Μουσειόν και τους περιόριους κήπους των. 'Αλλ' αυτό δεν μπορεί νάναι το Παρίσι... 'Αι κύριε! θέλω να διασκεδάσουμε.

Ο άντρας της, άνοιξε τα μάτια του διπλάσια. Αυτό πάλι δεν τ' άρεσε, αυτή τη «μεταμόρφωση».

— Να διασκεδάσουμε, φάτα... Αυτό θέλω κι' εγώ... Καί ν' άρχίσουμε από τ' άπογευμα.

— Συμφωνώ.

— Εγώ άρα είμαι ο άδελφός σου.

— Και πού θα πάμε τ' άπογευμα;

— Πρώτα-πρώτα, αφού ήρθαμε στο Παρίσι, πρέπει να συμπληρώσας την γκαρνταρόμπα σου. Θα κατέβουμε στο μπουλβάρ Λουβρ και θα περιπλανηθούμε σ'αυτό... «μαγαζιά».

— Στά... «μαγαζιά»; Έχει κι' εδω δόξα... Έρμου — κορόιδεψε η ώρα.

— Μα λείπει η όδός Έρμου από κανένα μέρος του κόσμου; Στις έπαρχιακές πόλεις της Έλλάδας, δεν λείπει. Την θυμάσαι, στην Πάτρα, στη Λάρισα, στο Βόλο, στην Κορινθία... Κι' εδω;

— Η ώρα γέλασε:

— Μόνον που εδω θάναι άπέραντη.

— Όχι, εδω πάναι ολόκληρες... συνοικίες!...

— Αλήθεια;

— Ναι, κατεβαίνοντας το Μπουλβάρ-Λουβρ, θα μπορούμε στις συνοικίες των «μαγαζιών». Δεξιά μας θα ίδουμε να υψώνεται το τεράστιο μέγαρο των Σαμουριτών.

— Ψώνιζε η μαμά από εκεί... Έγραφε δηλαδή και της έστελναν διάφορα είδη...

— Η κόρη — είπε με ύφος ο Μάρκος — θα φωνηθεί από ευθείας, θάμπι στο τεράστιο κώλ, θα προκύρηται στο Ιούγιο. Θάμπι σ' άσαν-σέρ, θ' άνέρη σ' άπάνω πατώματα κι' άνω... πεινάει, δεν έχει παρά να πάρη στο μπάρ...

— Έχει και μπάρ;

— Και γιατί να μην έχει;... Με μία βόλτα στο μέγαρο των Σαμουριτών, σε πάναι πεινά.

— Κι' ύστερα πού θα πάμε;

— Α! θα συνεχίσουμε αύριο... Γιατί δεν θα προλάβουμε.

— Αλήθεια; ρώτησε η ώρα.

— Μ' αλήθεια βέβαια... Θ' άρχίσουμε λοιπόν αύριο την περιόδεϊά μας. Άριστερα του μπουλβάρ Λουβρ, θα εισδύσουμε σε κάτι παρόδοι και θα φθάσουμε σ'τη ντε Μπλάν. Λενζερή όνομαστή σ' όλο τον κόσμο, θα διαλέξω, θ' ήθελες και θα τα στείλουν στο ξενοδοχείο, μέσα σε λίγη ώρα.

— Και στο Πρεντάν;... Δεν θα πάμε στο Πρεντάν;

— Μα βέβαια. Μπορεί να μη πάμε κι' εκεί;

— Και για κανέλλα;

— Στις Άννιές. Είνε η καλύτερη καπελλού στο Παρίσι. Όρμα πρώτης τάξεως...

— Την ζέρω... Στην Άβηνα, η καπελλού μου, είχε μοντέλλα της... πού τάφερνε από το Μενιδί...

— Όχι, ήταν βερσιτάμλ.

— Άρα, άκουε τι σου λέω. Μοντέλλο Άννιές, είνε δύσκολο νάρθη στην Άβηνα. Κοιπέρνουν άσφαλως τα μοντέλλα της και θάζουν μία μαύρη κορδέλλαιτα μέσα, πούκινε κεντημένο επάνω, με κίτρινο μετόξι τ' όνομά της. Την κακομάρια άν τούζερε.

— Και δεν μπορεί να τ'ό μάθη;

— Μα τότε θάδωδε ο αντίπροσώπου της έκτό φορές όσα θγάξει για να παρακολουθούσιν αυτή τη φασμαρική. Και δεν της συμφέρει βέβαια. Άλλως τε, της γίνετο και ρακίδια. Μαθαίνουν τ' όνομά της στο εξωτερικό και πάναι πολλές πελάτισσες. 'Ο κόσμος είνε τόσο μεγάλος, ώστε από κάθε μικρή χώρα άν άποκτήσει δέκα-είκοσι πελάτισσες κι' από κάθε μεγάλη, χίλιες, δεν είνε μικρή δουλειά.

— Έχεις δικαίω!

— Αυτό το «έχεις δικαίω» εύχαρίστησε τον Μάρκο. Η γυναίκα του άρχισε να συμψηφά μαζί του. Γιατί ήταν και πνεύμα αντίλογος μαζί με τ' άλλα.

Κι' ο Άδωνιός διασημώθηκε, συνέκισε.

— Αυτό για τ' άπογευμα. Τώρα έχουμε το θράδυ. 'Η μη θάσαι κουρασμένη;

— Κουρασμένη; Τι λές!...

— Λοιπόν, το θράδυ θα πάμε αρχικά κάπου εδω κοντά. Πίσω από τ' ξενοδοχείο μας είνε το Παλαι Ρουαγιάλ και πίσω απ' αυτό, παρά-πλευρα στους κήπους Νητρώ, η Κορνεντί θρανισίς...

— Τόσο κοντά;...

— Ναι... τόσο κοντά. Λοιπόν, προτείνω: 1) Κορνεντί θρανισίς, παί-ζει η Σορέλ ένα έλασρό έργο...

— Η Σορέλ; Την είδα σ'όταν κινηματογράφο.

— Τώρα θα τ'ή δεις και σ'ό... φυσικά και δεν θ' άπογοητεύσεις... Γιατί άν δεν είνε αρκετά νέα, όμως σ'τη σκηνή είνε την τέχνη να παίρνει όποιον ηλικία θέλει...

— Τόσο χρονών είνε;

— Μα τώρα θα περνά τ'ό πέννινα πέντε.

— Πέννινα πέντε;... Και φαίνεται κορτοκάκι.

— Αυτό θα η' ή είνε μεγάλη ηθοποιός.

— Και τι παίζει;

— Κάτι θρανιστικό. Έλασρό. Μα άξίζει να τ' δούμε... Και κα-τόπιν;...

— Έχει και κατόπιν;

— Μα βέβαια... Θα πάρουμε ένα αυτοκίνητο και θα τραβήξουμε φηλά, θα πάμε σ'ό «Ταμπιερνόν»... πίσω από τ'ό «Μουλέν Ρουζύ» πού συνορεύει με τ'ό «Κορσέ» ντε λα Πλάς Μπλάν. Άν θέλεις να δεις και κάτι άλλο, πάμε ύστερα σ'ό Ρουάκ. Είνε τις μιάς τώρα στο Πα-ρίσι. Τάκουν κάποιον λευκοκόρσο, πρώην άξιωματικό της άνακτο-ρικής φρουράς του Τσαούρι κι' ύπηρετούν μέσα καθαρόαιμες κόμπισες από την Πετρούπολη και τη Μόσχα.

— Τις καούμεν;

— Γιατί τις ληψάσαι; Πρέπει να τις θαυμάζεις. Τ'ό κτύπημα δεν τούδ άφίρσε τις δύοναμ και ζήσουν και να ζήσουν έργαζόμενες... Είνε μία άπομ... Μα εγώ δεν θάθελα ποτέ — άν και δεν είμαι κόμπισα — να δουλέψω σ'ό ένα κέντρο τέτοιου... — Μήπως θάθελα κι' αυτές;...

(Η συνέκεια εις τ'ό επόμενον)

Ο ΖΩΡΖ ΒΑΓΚ

8ον

—Μα γιατρός, είνε είπα. Άσθενείς έχεις... σκέσις... —Ναι! Μα τ'ό πρόσωπο πού τούδωσε το γράμμα αυτό — άς πούμε γράμμα πριν να τού τ'ό θάλη στο χέρι, κύτταζε πρὸς τ'ό σπύτι. Μεταίδια.

— Γιατί μεϊδιόστε;

— Χμ... Γιατί... Γιατί...

— Γιατί, λοιπόν;

— Μήπως ύποψιάζεστε τώρα τ'ό γιατρός; Αυτό θύμωσε τον Συνταγματάρχη.

Πήρε ένα ύφος σοβαρό, σοβαρώτατον.

— Όποιος κάνει άνακρίσεις, μου είπε, ύποψιάζεται και τόν ίδιο τόν εαυτό του.

Κι' άρχισε να θυμιάζει νευρικά επάνω και κάτω στο δωμάτιο, θ'αν έφθασε πάλι, ισόγραμμα πρὸς τ'ό κρεβάτι μου, έστρεψε σέ μένα.

— Δεν τ'ό θρίσκετε σωστό, κ. Λάταμ, μ' έρώτησε.

Τού άπάντησα μ' όλη την σοβαρότητα, λέγοντας την αλήθεια:

— Έχετε άπόλυτο δικαίω, κ. Συνταγματάρχη. Η άνάκρισις είνε κάτι τ'ό δύσκολο. Η άνάκρισις είνε κάτι τ'ό ιερό. Η άνάκρισις είνε τ'ό πάν...

— Σωστή, μου είπε. Με συγκινήτε, μάλιστα, πού σ'ας κούρασα, εγώ δεν θ' έπρεπε...

— Είμαι καλύτερα...

— Όχι... όχι... σκουάστε, σ'ας παρακαλώ... 'Ησυχάστε... Γιατί πρέ-πει σ'ας να είσθε καλά. Άπό σ'ας περιμένα να εχ'κινάσω αυτό τ'ό μυστίριο.

♦♦♦

Η ύπόθεσις αυτή του φόνου της δυστυχημένης Σάντρας, ήταν πάρα πολύ μπλεγμένη.

Έκ'ον συνελαμβάνετο ο ένας, άπελυτο κατόπιν, γιατί δεν προέ-κυπταν στοιχεία έναντιον του.

Το «άλλοθι» τ'ό να άποδείξετε ότι την ώρα πού γίνικε κάποιο έγκλημα, ίσαστε κάπου άλλο, είνε σ'ό έλα τ'ό μέρη του κόσμου, κάτι πού άπαλλάσσει τόν κατηγορούμενο, όσο κι' άν είνε βέβαιος ο δικαστής, ότι είνε ένοχος.

Αυτό λοιπόν τ'ό «άλλοθι» στην Άμερική, είνε κάτι τ'ό ιερό.

Ο Άλ Καπόνε, είνε γνωστόν, ότι ήταν ο άρχηγός των γκαγκστερ, πού άναστάναν τον κόσμο. Τούζεραν και τα παιδιά. Και όμως ο διάσημος κακούργος, έμεινε έλευθερος χρόνια, γιατί ήξερε σέ κάθε μεγάλη ληστεία του, σέ κάθε κακούργημά του, μ' άποδεικνύει τ'ό άλλοθι.

Όταν ο τρομερός ένοπλέκτω Γκέρλς, πού είνε άνεργο της ζωής του να «γραπώρη» τόν Άλ — όπως τόν έλεγαν... χαϊδευτικά — τον συνελάμβανε, ως ένεκόμενον εις κάποιο έγκλημα, δια να προλάβη μήπως τρομοκρατήσει τούς μάρτυρας ή μη διακυρνήσει τείτσια άτμο-σφαιρα, ώστε ή άνάκρισις να πάρη κακό θρόνο, τού έλεγαν:

— Αυτή τη φορά, Άλ, σ'έχω σ'τη φάκα.

Ο Άλ μετρίσας, Έδωξε δύο πελάκια πούρα, προσέφερε τ'ό ένα σ'όν θανάσιω έχθρό του, έναθε τ'ό άλλο κι' άπάντησε:

— Γκέρλς, γελίσκοι. Την ώρα πούγινε τ'ό έγκλημα, ήμουν σ'οις «Άμπερσάντερ». Παράπλευρά μου καθόνταν ο γενομισιστής Σμιθ, σ'τ' άριστερό τραπέζακι, ο τραπέζιτης Γουόρθερ, πού μιλούσε και μαζί...

Κι' έμειδισσε χαϊρέκακα, εγώ ο ένοπλέκτω Γκέρλς, έδραζε από τ'ό κακό του και σ'ό τέλος τόν καίριετούσε διά χειρός και τόν άφινε έλευθερο.

Αυτό τ'ό «άλλοθι» λοιπόν στην Άμερική, πού είνε τόσο ιερό, ήτο έπόμενο και σ'ό αυτή την ύπόθεσι να κώρη την ώρα του μέσα και να δυσκολύνει τις ένεργειες της άνακρίσεως και ιδιαίτέρως αυτές πού είνε αναλόγες ο Συνταγματάρχη.

Δεν ήτο όμως κι' εύκολο να ξεφύγη ο δολοφόνος.

Τα πρόσωπα, πού κείνο τ'ό θράδυ, θρίσκονταν σ'τη Λέσχη και πού κατόπιν παρακολουθούσαν την ιστορία της Σάντρα και τ'ό ναυα-γίο της, ήταν άρισμένα.

Μεταξύ αυτών λοιπόν έπρεπε να θρίσκει ο δολοφόνος, ύστερα αι περιπτώσεις ήσαν ίσημοιόδεες» όπως λέει ο λαός.

Η πρώτη μνηστή του άντρός της, πού έρχεται με τον νέο άρα-βασιαστικό της, τ'ό Ρώσο, πού θα δούληθι οικονομικάς την πενθε-ρά του.

Η μνηστή αυτή, πού άγαπή άκόμη τόν άντρα της Σάντρας και πού κι' αυτές τ'ό αναπαίσι.

Η άναστατώσις της σ'οκωμένης, για την άφιξη της γυναίκας πού άγαπή ο άντρας της.

Ο Ρώσος, πού τ'ό ζέρει όσα αυτά και πού πούσις μπορεί να δε-βαίωση, πού μπορεί να τόν δούληθι ή ζήλεια του ή κομμία άλλη α-φορμή — ή σλαβική ψυχή είνε ανεξέλεγκτη...

Όλα αυτά, κι' άλλα ακόμη, πού οί άναγνώστες μου έδίδασαν, περιέλασαν την ύπόθεσι πού μπορούσε σ'ό τέλος, νάναι και μία άλλη αυτοκτονία, αφού ή Σάντρα είνε έκπληκτική τέτοιας διαθε-σις, όπως κατέθεσεν η πεθερά της, όπως φαίνονταν από τ'ό διάδημα της να η' με τ'ότιο καιρό σ'έ θαλασσία έκδρομή.

Ο Συνταγματάρχης έπαυσε όλες αυτές τις άπόψεις, τις έζή-ταζε μία-μία κι' έδλεπε πώς ήταν δύσκολη ύπόθεσι — όπως μου έ-λεγε σέ λίγο, όταν μου πέρασε η κρίσι και σπικώθηκε από τ'ό κοε-δάτι.

— Και τί θα γίνη τώρα; τόν ρώτησα.

— Τι θα γίνη;

— Ναι!...

— Χμ! Ζέρω κι' εγώ...

— Άπλοά;

— Άπλοά, θα γίνη και ή τακτική άνάκρισι. Θα μάθουμε τι απέγ-νε με τόν Τζιμ.

— Λέτε νάναι ένοχος;

— Πιθανόν.

— Μα πώς τ'ό λέτε αυτό;

— Για να συλληφθ.

— Πόσοι συλλαμβάνονται και πόσοι αφινούνται έλευθεροί, γιατί είν' άθώοι.

— Συμφωνώ...

— Τότε δεν ζέρουμε τίποτα.

— Για την ώρα, όχι...

Και όπισθε.

Σέ λίγο συνελάμβρασε:

— Μόνον πού χάλασε αυτή ή έκδρομή. Και πού θυδ οικογένειες, φιλικές ως τ'ό τώρα, θα χωρισθούν μ' ένα τάφο.

— Η μ' ένα γάμο — είπα άστευτικώς.

Ο Συνταγματάρχης σ'οματίσας τις βόλτες του και μ' έκτύταζε βαθεία:

— Λέτε, μ' έρώτησε.

— Άν είνε γραμμένο.

— Μα σ'ό κουτούρω λέτε κουβέντες, κυρία... Κι' είστε και τόσο μορφωμένη.

(Η συνέκεια εις τ'ό επόμενον)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ

ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΠΕΤΡΑΚΗ

Βραδείο λογογράφον γυναικόν, «έκ-τός συναγινωσιού» τού φιλολογικού διαγωνισμοί του «Εσπερού».

Ίσαστε την άκρια του νησιού τ'ό μά-θανε τα νέα. Η Κοντυλένια ζενοίχτηκε σ'ό πέλαο για ψάρεμα!

Γιατί όχι! Δεν ήταν άξια κοπέλλα: Ο συχωρεμένος ο πατέρας της την είχε δεξί χέρι. Άπό μικρή την έπαίρνε μαζί του, και τόν βοηθούσε σ'τα μικροχασο-μέριά του.

Άτυχη κοπέλλα ή Κοντυλένια. Πρώτα έχασε τ'ό μάννα της κι' ύστερα τόν πατέ-ρα της. Άγαθός άνδρως ο γέρο Βαγ-γέλης, και καλός ψαράς εΐτανε. Άνά-παιη νάχη ή ψυχή του. Άπό τότε πού άπώσαν ή γυναίκα του, σωστή μαρία τού είνε γίνε ή θάλασσα. Βράδιαζε, έπιέ-ρνε, σ'όν πέλαο βρισκότανε. Άλλοτε για ψάρεμα, κι' άλλοτε για να θυμιά-νέται, μόνονος του, τις καλές ημέρες, πού είνε περάσει με τή γυναίκα του, πού, με την πίστη του, ο θεός — άς είνε δούσανό μ'ο — όνομά του —, δεν έκανε καλά να τού την πάρη τόσο γλήγορα. Την άγαπούσε γλυκά και πιστευμένα. Πρώτη και στερνή του άγάπη εΐτανε. Και τ'ό ζήλ πού κανάνε μαζί! Μία στροβί-κούβεντα δεν είχε π'ή ποτές ο ένας τ'ό άλλου. Χάρες και χάρες είχε ή συχωρεμένη. Άν μπορούσε να μη την θυμότανε! Μία νύχτα, πούκανε ο Βαγ-γέλης τέτοια θυμητική συντροφιά με τή συχωρεμένη, άνμεσος σέ ύδρανό και σέ θάλασσα, σπικώθηκε ξαφνικά τρικυμία και τόν άναποδογύρισε, δικως αυτός να προφύγει να πάρη άναπνι. Έκείνο τ'ό άτιμο τ'ό «ρακί» τ'ό έφταιγε, πού τάχθε π'ή μονοκοπανιά, όλο τ'ό μπουκάλι, και τούδε βαρύνει τ'ό κεφάλι. Τ'ό σωστό είνε: πώς τακτικά τόν ευνυρρόφουσε τ'ό ρακί, άφόντας είχε πεθάνει ή γυναίκα του.

Μα εΐτανε, πάντα του συντροφικός ο γέρο Βαγγέλης. Τ'ό τόν είχε πάντα τούτη τη φορά, και τ'ό άδειασε ως τόν πάτο: τ'ό φαίνεται πώς εΐτανε γραφτό του, να πάει κι' αυτός για ν' άπομεινόν άφρονές οί κοπέλλες του. Άς είνε.

Η Κοντυλένια πού εΐτανε τρία χρόνια μεγαλύτερη από τή Σμαραγδή τ'ό θάλε-ψε όσα μία χαρά. Άφού είδε κι' άποείδε πώς τα κλάματα και οί δαρμοί για τόν πνιγμό τού πατέρα της δέ χραισμούσαν σέ τίποτα, σκέφτηκε πιο πρακτικά. Θά συνέκισε τή δουλειά του, αυτή ή ίδια. Έπρεπε να ζήσουνε. Έξ' άλλου είχε, βλέπεται, αναλάβει και ύποκρέσιω διπλή τώρα. Έπρεπε να προστατέψη και την άδερφοπούλα της. Μερικά παραδόσια από τ'ό κομψόδεμα τού πατέρα — συλλογίστι-κε — όχι μόνον είνε εΐτανε σωστό να χα-λαστούνε, παρά θα έπρεπε και να τ'ό δι-πλοσάσει.

Η Κοντυλένια εΐτανε πολύ έμορφη. Δέ λέω κι' ή Σμαραγδή έμορφη εΐτανε, μα έτούτη εΐτανε άγένητο φρούτο άκό-μια. Έν' ή Κοντυλένια έμοιαζε με ροδά-κινο πάνω στην κήμησι. Τα μάτια της εΐτανε, σ'α δύο μεγάλα αμυγδαλά, και εΐκανε τ'ό κρώμα πού παίρνε ή θά-λασσα όταν ο ήλιος, σ'άν Άρπυλιάτικο ρά-δο, άφηνι να πέσουν σ'α νερά της τ'ό τελευταία του άνθούφλλα. Και είχε τό-σο λυγρή μέση. πού από μικρή τ'ήνε φωνάζανε κάνα δυο φορές Κοντυλένια για χωράτο, κι' από τότε π'ή τις άπομει-νέ τ'όνομα. Άν δεν τ'ήνε φωνάζες έτοι τώρα, δεν τ'ήν έθρίσκω. Ξεκρίσκει τ'ό άλθινόν της όνομα. Πολλές φορές και ή ίδια έφθονε να τ'ό θρη στο μυαλό της.

Άμα συνήθε κάπως από τή θλίψη, ή Κοντυλένια ήρε τή δεύτερη φαρμακούλα τους, πού βρισκότανε άπορριμένη στην άμμουδιά, τήν έθαψε για να φρεοκαρι-...

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ούτε φρούτο, ούτε χρίσμα, ούτε και τίποτα άλλο, είνε δυσκολοπροφύλακτο, όσο ή γυναίκα. — Ταγκόρ

Η καρδιά της γυναίκας άποτελεί έν μέρος τού ούρανού, αλλά γι' αυτό ακρι-βώς, όπως συμβαίνει και σ'ό στερέωμα, μεταβάλλεται νύχτα και μέρα. — Λόρδος Βύρων.

Η ζωή μας, θάταν άλθινόν παράδει-σος, αν οί γονεΐς ήσαν πάντοτε γοιί και τα παιδιά δεν μεγαλώνανε ποτέ... Ουγκώ

Ο γάμος είνε μία άνοησία, πού δια-πραττεται από δύο πρόσωπα. Με τ'ό πε-ρασά όμως τού χρόνου ή άνοησία αυτή γίνεται κάτεργο για τρία και περισσότε-ρα άτομα. — Σαίξπηρ

Ο άνδρας πού συγκαίνεται άκόμη από τήν φθορία μιας γυναίκας δεν είνε γέ-ρος. Τα γεράματα δεν άρχίζουν με τ'ό άπορνια των τριχών, άλλ' από τ'ό μαύ-ρισμα της καρδιάς. — Μ. Ναπολέων

στη, και της έδωσε τ'ό όνομα τού πατέρα της, τόν πήρε σ'ό άλαργόν ταξίδι, π'άνω σ'ό στενοχώριά του. Τά ζένα είνε κακός συμ-βουλος σ'ό ένα νεύο πού φεύγει έτοι θλιμ-μένος. Τ'ό ταξίδι βάσταξε πολύ και σ' αυτό τ'ό διάστημα ή Κοντυλένια έμεινε δικως ύποκρέσιω. Πάντρεψε τή Σμαρα-γδή μ' ένα άνενο πού της εΐκανε προε-νέψει. Τέτοια τύχη νάχαν όλες οί κο-πέλλες, θά τήν κύτταζε μέσ' σ'ό στόμα, πού λέει ολόγος. Έξέτασε αυτή, για τ'ό γαμπρό όλοθδε, και πειστικε πώς εΐτανε παιδί μάλομα. Κι' έπειτα τ'ό ζευγάρι έγ-κατεστάθηκε σ'όν τόπο τους, κι' έτοι θά τήν είχε τήν άδερφή της π'άλε κοντά της.

Παντού λόγια συμπάθειας άκούγονταν γι' αυτήν.

— Άπό πού πήρες τ'ό ψάρι :

— Άπό τήν Κοντυλένια.

— Ήρθε απ' τ'ό ψάρεμα ή Κοντυλένια;

— Πότε ζενοίχτηκε :

— Πότε θά γυρίση :

— Τέτοια άξια και γνωστικά κοπέλλα, τ'ό να σου πώ, μακάρι και νάχα γυιό να

Άκριβώς έκείνον τόν καιρό ή τύχη της τόν πήρε σ'ό άλαργόν ταξίδι, π'άνω σ'ό στενοχώριά του. Τά ζένα είνε κακός συμ-βουλος σ'ό ένα νεύο πού φεύγει έτοι θλιμ-μένος. Τ'ό ταξίδι βάσταξε πολύ και σ' αυτό τ'ό διάστημα ή Κοντυλένια έμεινε δικως ύποκρέσιω. Πάντρεψε τή Σμαρα-γδή μ' ένα άνενο πού της εΐκανε προε-νέψει. Τέτοια τύχη νάχαν όλες οί κο-πέλλες, θά τήν κύτταζε μέσ' σ'ό στόμα, πού λέει ολόγος. Έξέτασε αυτή, για τ'ό γαμπρό όλοθδε, και πειστικε πώς εΐτανε παιδί μάλομα. Κι' έπειτα τ'ό ζευγάρι έγ-κατεστάθηκε σ'όν τόπο τους, κι' έτοι θά τήν είχε τήν άδερφή της π'άλε κοντά της.

Παντού λόγια συμπάθειας άκούγονταν γι' αυτήν.

— Άπό πού πήρες τ'ό ψάρι :

— Άπό τήν Κοντυλένια.

— Ήρθε απ' τ'ό ψάρεμα ή Κοντυλένια;

— Πότε ζενοίχτηκε :

— Πότε θά γυρίση :

— Τέτοια άξια και γνωστικά κοπέλλα, τ'ό να σου πώ, μακάρι και νάχα γυιό να

— Δεν μπορεί να μην τ' άγαπή κανείς όταν άφήνη κάτι από τή ζωή του σ'ό αυ-τό.

Ετόνισε ξεχωριστά τις λέξεις.

— Καί τ'ό άπορσις εσύ : μήπως τ'ό παρα-γάδιο σου : τόν χρόνο μας μ'ονηρό χα-μόγελο, και συνέκισε.

— Γι' αυτό είχε να σέ δ'ή ο τόπος μας ένα χρόνο τώρα...

Εκείνος έμεινε συλλογισμένος. Ύ-στερα με κάποια στενοχώρια, τή ρώτησε.

— Κοντυλένια, π'ή πές μου, τώρα πού δεν έχεις πια καμία ύποκρέσιω θάθελες να παντρευτής :

— Η κοπέλλα ξαφνιάστηκε.

— Τι έρώτησι ! Ίσως. Μα μού φαίνεται πώς είνε άργά πιά... Πέρασε τόσος και-ρός. Γέρσα. Και για να τόν πειράξη προσέθεσε : Τι λές, μπας και μού β'ρι-κες κανένα γαμπρό, έκει πούκινε π'αί : Έξακολουθούσε τή δουλειά της ρίχνον-τάς τού λοξές ματιές. Ο Άντρεας ζάρω-σε τ'ά φρούδια του.

— Άκούσε, μην παίξεις με τ'ά λόγια σου και με τήν καρδιά μου... Παράτα τ'ά δίκτυα σου ! Θέλω να σου μιλήσω σοβα-ρά.

— Σ' άκούω, τούπε κείνη χαμογελώντας στενοχωρημένα.

Ο Άντρεας συνέκισε.

— Δεν έπαθα να σ' άγαπή από τότε... μα φοβόμουν να σου ζεναμιλάω... μη με θάβουν π'άλε. Πάνω στην ώρα έφυ-γα... τ'ό ταξίδι εΐτανε μακρινόν κι' έ-τρεμα μήπως σ'ό μεταξ' σ' έπαρινε άπό-λος. Γι' αυτό είκα παρακαλέσει τόν πα-τέρα μου, πού σ' άγαπή κι' αυτός, σ'όν παιδί του, να μού γράφη κάθε μέρα τα νέα σου. Τα γράμματα πηγαινόσαν σ'α λι-μάνια πού π'άναμε, κι' έκει τ'ά διάβασα, και ήμουν πάντα έτοιμος να τρέξω σ'όν πρώτο κίνδυνο. Ναι. Άν ήξερες ποσο έ-τρεμα κάθε πού έπαίρνα γράμματα. Βα-θεία μου όμως είκα πάντα τήν έλπίδα πώς ή Κοντυλένια θα πρόμεινε τ'ό γυρισμό μου. Δέ θά βιαότανε να παντρευτή ά-μέσως ύστερα από τή Σμαραγδή... Τολ-μούσα να τ'ό πιστεύω αυτό π'αίροντας θάρρος από τ'ό σπιθοδόλοιο των ματιών σου — γιατί να σ'ό κρύψω ; — και τώρα, Κοντυλένια ήρθα να σου πώ άν θές να παντρευτούμε...

Τάπει με πολλή ειλικρίνεια. Άπόρσι-σε και ο ίδιος με τ'ό θάρρος του. Άνα-ψε ένα τσιγάρο κι' έστειλε τή φαντασία του ν' άρμενίζε σ'ό ήμερας και φεγγα-ρόφωτες δάλασσες με τήν άναμμένη του σ'την άκρη της βάρκας, κι' αυτός να τραβάν κουπί, δυνατός κι' εύτυχισμένος.

Η Κοντυλένια λικνίζονταν με τ'ό λό-γιο του, σ'ό μωρό πού όνειρευεταί τούς άγνέλους στην κοιλιά του. Της έρχόταν να τόν άγκάλιασθι και να τ'ό φωνάξη μ' όλη την καρδιά της ότι πράγματι τόν άγαπούσε και ότι πρόμεινε τ'ό γυρισμό του, γιατί αυτόν ποδούσε να πάρη. Μα συγκρατήθηκε. Χαμήλωσε τα μάτια. Έ-πειτα τ'ά κάρφωσε σ'α δικά του και με τρεμμένη φωνή ψιθύρισε.

— Δός μου καιρό να σκεφτώ, γιατί, σ'ό είπα, δεν ζέρω άν πρέπει πια, τόσο άρ-γά... νερά...

— Πρέπα, Κοντυλένια... δεν είνε άργά. Με τις έγνοιες σου για τούς άλλους θα-ρώ τις έκαχες τόν εαυτό σου. Κύτταζε τ'ό πρόσωπό σου σ'τη θάλασσα, τ'ό πρ'ωτ'ήν ώρα πού βγαίνει ο ήλιος και θά δ'ης πώς τ'ό βασίλειό μου είνε πάρα πολύ μακρινόν. Οί λύπες πού πέρασε, αντί να σέ μαράνουν, πού έδωσαν τήν ευέ-νια σ'τη θύρα σου. Οί βράδες καί α-πό τ'ό σκεπ'ί τους και οί χαράρες σ'ό φάσμα τή ζωή, τή γοητεία και καί από τή γλυκορόνη διπ' τους. Η θάλασσα σ'ό

(Η συνέκεια εις τήν 13ην σελίδα)

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Όταν άγαπή κανείς και άναπαύεται, τ'ό παρ'έν είνε τόσο άμωρο γι' αυτόν, ώστε δεν μπορεί να σκεφθ'ι καθόλου για τ'ό μέλλον. — Α. Μυσός

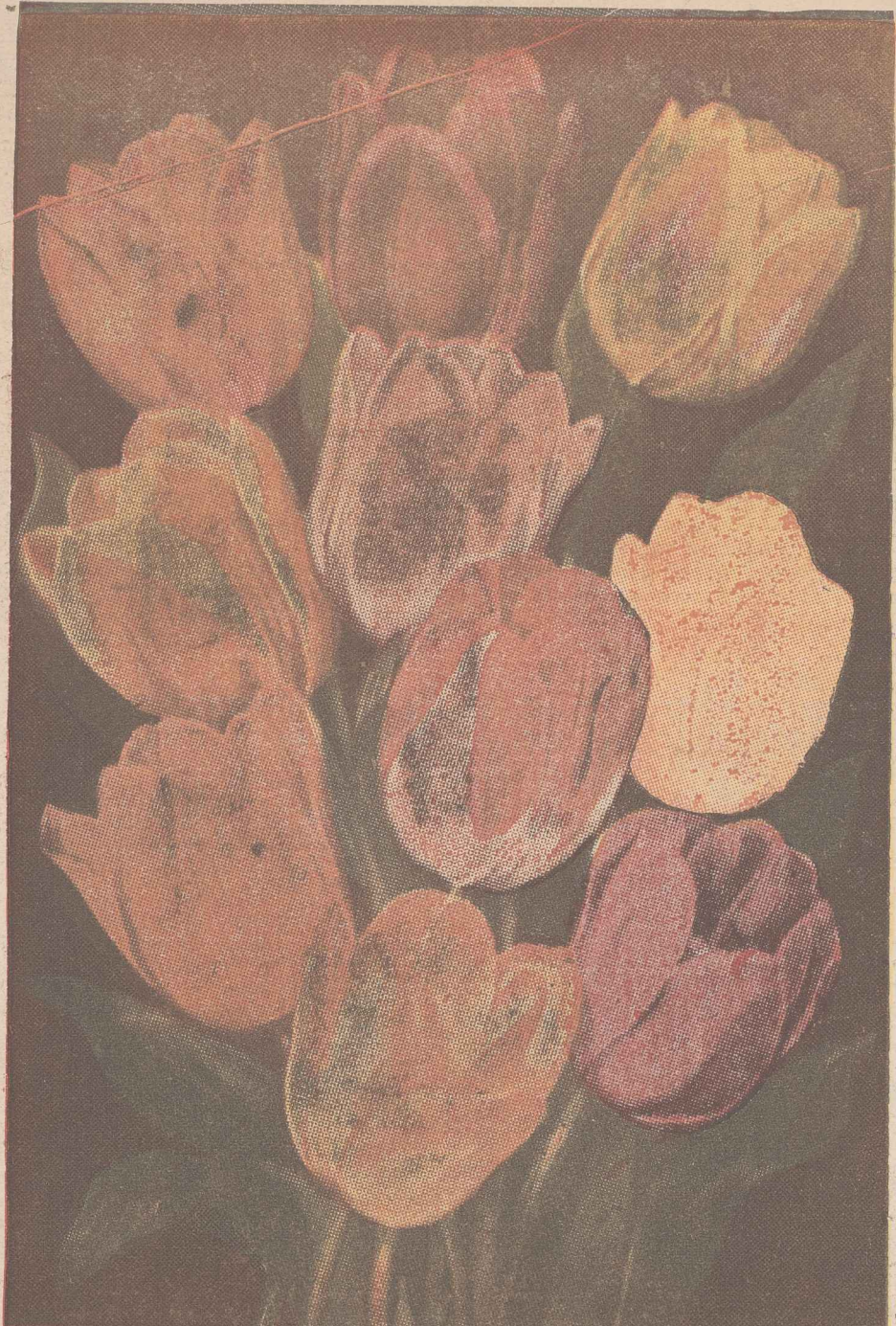
Ο γάμος χωρίς παιδιά είνε, άν όχι κακός, τούλάχιστον όμως άτέλεια. — Βασίλισσα Μαργாரίτα

Γυναίκα τέμπελα και ενάρετος συγχρ'ως, είνε άδύνατον να ύπαρξη. — Τούκα νίκη Παρορσία

Ο άνδρας πού δ'έν άφοσιώνεται σ'τη γυναίκα του, δεν πρέπει νάχη παράνο-ν αν έκείνη κ'άνη τ'ό ίδιο. — Φόμπρ Τνεγ κλάντιν

Όποιος θέλει να κάνει μία γυναίκα νά η' ή ψέματά του δεν έχει παρά να τή ρω-τήση για τήν ηλικία της — Γαλλική Παροι-μία

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Η Πρωτομαγιά, ως έορτη των λουλουδιών, πέρασε με τραγούδια και καρά. Στην εικόνα μας, το λουλούδι της μόδας: οι τολπές, που τόσο το αγαπούν οι φυανθείς, σε διάφορα χρώματα.

ΜΕΓΑΘΗΡΙΑ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Στα παρθένα δάση της ζούγκλας, της Αφρικής, της Αμερικής και της Αυστραλίας δεν γεννούνται πιά οι κολοσσοί των αγρίων θηρίων και των τεράτων, που έζησαν στην προϊστορική εποχή.

Απ' αυτά τα μεγαθήρια η επιστήμη δεν έχει σαφή ιδέα, παρά μόνον από τα όσπια, τα οποία εύρισκαν στις διάφορες άσκαφές. 'Επί τη βάσει αυτών κάνει υποθέσεις και προσπαθεί να μάς δώσει μια εικόνα—όσο το δυνατόν πιστή των τεράτων της προϊστορικής εποχής, που κατοικούσαν στην επιφάνεια της γης, σε εποχή που ολοκλήρη η έκτασις στην οποία βρίσκεται σήμερα ο πολιτισμένος κόσμος, ήταν μία άγρια ζούγκλα και πολύ διάφορη φυσικά από την σημερινή της Αφρικής και της Αμερικής.

Το Ιταλικόν όμως Ίνστιτούτον της Ζωολογίας δεν ηρέσθη μόνον στις περιγραφές τις οποίες ημιορούσε να δίνει στο κοινόν, επί τη βάσει των ανακαλύψεων που έχουν γίνει μέχρι σήμερα. Κατέβαλεν υπερανθρώπους προσπάθειας διά την κατασκευή τεχνητών μεγαθηρίων της προϊστορικής εποχής. Και στις προσπάθειες αυτές επέτυχε πληρέστατα, γιατί κατέβηκε να κατασκευάσει τεχνητούς γιργίλλας και δεινοσαύρους, που πιστεύεται ότι είναι όμοιοι κι' απαράλλακτοι με τα μεγαθήρια της προϊστορικής εποχής.

Τα τεχνητά αυτά θηρία κινούνται, όπως τα αυτάματα με ηλεκτρισμόν, το δε εσωτερικόν των αποτελείται από σιδήρων μικρών μηχανισμών, εκ των οποίων το καθένα έχει ειδικόν προορισμόν.

Όταν καθωρθή η κατασκευή ενός γιγαντιαίου γορίλλα, του πρώτου—κατά πλάσαν νόμιμα—κατοίκου της γης και ενός τερατίου δεινοσαύρου, του οποίου το μήκος, ούτε λίγο, ούτε πολύ υπερβαίνει τα είκοσι μέτρα, διπλά εκ των λεγόμενων που ανευρέθησαν στις διάφορες άσκαφες και ιδίως από τους σκελετούς των εξοφασθέντων πλέον αυτών τεράτων, υπολογίζεται ότι τώσον περίπου ήτο το μέγεθος των.

Φυσικά τώ λόγω, οι Ιταλοί επιστήμονες προσπαθήσαν να δώσουν εις τα μεγαθήρια αυτά την πραγματικόν όψιν, την οποίαν είχαν και η επιτυχία έγινε τόσο μεγάλη, ώστε, εάν είνε κανείς ανίδεος—πολύ δύσκολα καταλαβαίνει ότι πρόκειται περί προϊόντος της ανθρωπίνης τέχνης.

Τα κατασκευασθέντα μεγαθήρια, εκτός του ότι εξετάσθησαν εις δημοσίαν θέαν, ούτως ώστε το κοινόν να λάβη πραγματικόν ιδέα των τεράτων, που κατοικούσαν άλλοτε τον πλανήτη μας, στον οποίον εύρισκονται σήμερα οι άνθρωποι, χρησιμοποιούνται και διά τους σκοπούς του κινηματογράφου.

άγονται και σε μικρότερον μέγεθος—λεόντες, τίγρεις, ιπποπόταμοι, θάλασσες, λεοπαρδάλες και διάφορα άλλα έρπετα, τα οποία χρησιμοποιούνται και συνήθως στα φιλμ της ζούγκλας—όταν φυσικά γυρίζονται σε στούντιο.

Εννοείται ότι οι δαπάναι δεν είναι άσμανταί. Ένας τεχνητός λέων διά να... κινήθαι και να βρυχηθί με τό ηλεκτρικόν ρεύμα και τις απαραίτητες μικρές συσκευές τις οποίες έχει μέσα στο σώμα του στοικίζει εκατοντάδες χιλιάδων δραχμών.

Μα τα έξοδα αυτά, μπροστά στα κολοσσιαία έξοδα, τα οποία φέρει ένα φιλμ ζούγκλας ή ιπποπόταμου, είναι ελάχιστα.

Αλλά, εξ' αφορμής όλων αυτών δεν πρέπει να νομισθί ότι δεν γυρίζονται πραγματικά φιλμ στη ζούγκλα.

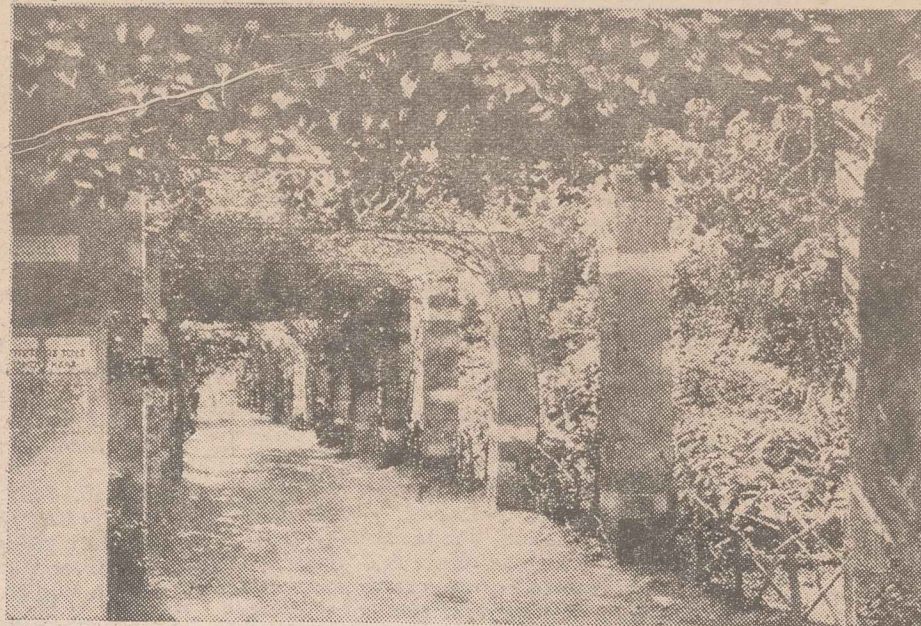
Ένα απ' αυτά είναι το «Ρανγκό», ένα φιλμ που επραγματοποιήθη από τον Γερμανόν εξερευνητή Ζαϊντζακ και άφησε εποχή σ' όλο τον κόσμο. Ο Ζαϊντζακ, μαζί με τη γυναίκα του, μίαν Αμερικανίδα ήθελε, που έγκατέλειψε το Μπροντγουάι για να ασχοληθί στη ζωή της ζούγκλας, διέτρεξε πολλούς κινδύνους, μέχρις ότου να πραγματοποιήσιν την πραγματικά υπέροχη ταινία του «Ρανγκό».

Ρανγκό έγινε το όνομα ενός εξυπνοτάτου πηδίκου, ο οποίος ποίζει τον πρωτεύοντα ρόλον με τώσον δεξιοτεχνία και πρωτοτυπία, ώστε να καταπληγί όλους ο πολιτισμένος κόσμος.

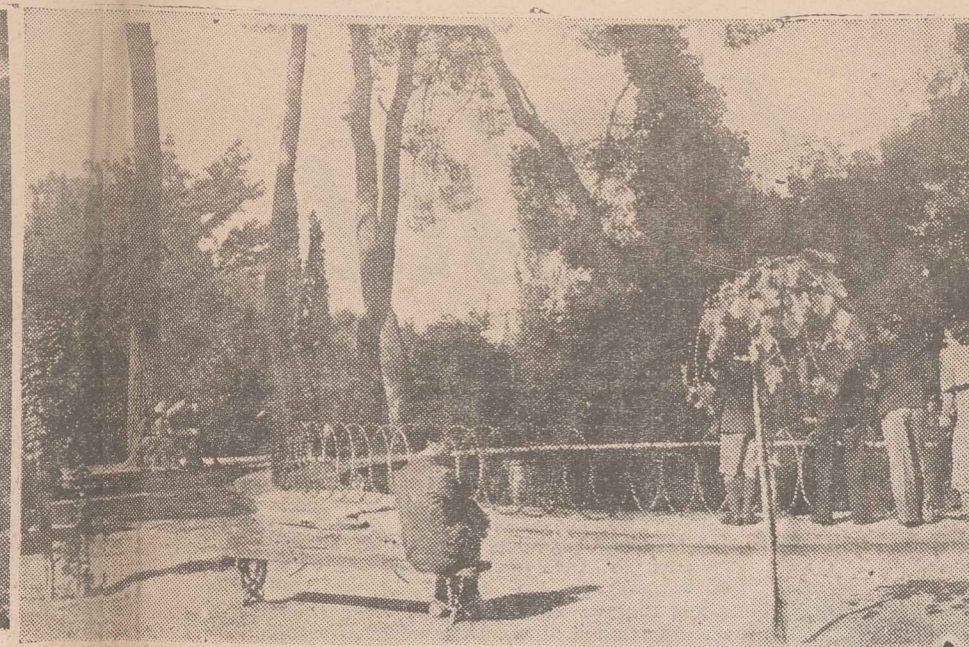
Ο Κ. Ζαϊντζακ έχει την γνώμην ότι ο κινηματογράφος με τους νέους αστέρας, οι οποίοι δα ανταλλάτουν από την ζούγκλα, θα κάνει εξαιρετικά πρόοδους, διότι θα ικανοποιήσιν τας απαιτητικὰς αξιώσεις του κοινού, το οποίον θέλει διαρκώς να βλέπει νέα πράγματα.

Τους αστέρας του Χόλλυγουντ τους είδε, τους έδαυμασε, τους άπλησσε αρκετά χρόνια τώρα και μέχρι σημείου που να μη θέλν, εάν τους ζαναθί, παρά μόνον, αν παρουσιάζουν κάτι το εξαιρετικόν. Ένν' οι αστέρες της ζούγκλας είναι δλοι νέοι, πρωτότυποι και περιέργοι.

ΤΟ ΩΡΑΙΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΠΑΡΚΟ

Δύο ωραίες φωτογραφίες από τον Βασιλικό κήπο, του έκλεκτου έρασιτέχνου φωτογράφου Κ. Κουκουδάκη. 'Εν' εύκαιρία ο «Έσπερος» προκηρύσσει φωτογραφικό διαγωνισμό έρασιτεχνών φωτογράφων. Οι καλύτερες φωτογραφίες που θα στέλλωνται, θα δημοσιεύωνται στο περιοδικό μας, με το όνομα του αποστολέως. Όλοι οι έρασιτέχνες φωτογράφοι, ως σπεύδουν να πάρουν μέρος στον ώραιο διαγωνισμό.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΚΟΣΜΟΪΣΤΟΡΙΚΗ ΤΕΛΕΤΗ

Η ΣΤΕΨΙΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΕΘΙΜΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Σήμερα ακριβώς γίνεται η στέψις των Άγγλων Βασιλέων και με την ευκαιρία αυτή άζει ν' ασχοληθούμε με το θέμα αυτό που ίσχυει ακέδον μόνο στην Άγγλία όπου ίδρύθη πρό 560 ακριβώς έτών.

Η τελετή της στέψης καθιερώθη από το 1377 όταν έστέφθη Βασιλεύς εις ήλικίαν δέκα έτών ο Ριχάρδος Β'. Με την ευκαιρία αυτήν οι μοναχοί του Ουεστμίνστερ καθιέρωσαν το τελετουργικόν της στέψης και το χειρόγραφο σώζεται ακόμη στο Ουεστμίνστερ. Σύμφωνα με αυτό καθορίζεται μετά τώσους αιώνας η τελετή της στέψης. Γραμμένο λατινικά, μετεφράσθη στα άγγλικά επί της εποχής της Βασιλείας Ελισάβετ.

«Την παραμονήν της στέψης, γράφει ο κανονισμός, ο Βασιλεύς θα πάη έφιππος και ξεκαπάλυτος από τον πύργον του Λονδίνου διά του Άστεως στα άνακτορα του Ουεστμίνστερ, θα φορή έπίσημα ένδύματα και θα εμφανισθί στο λαό του».

Εκτοτε η τελετή της στέψης άποτελεί την πλέον θεαματικόν και λαϊκόν έορτήν.

Την παραμονήν της τελετής ο Βασιλεύς Ριχάρδος Β' ώνόμαζε νέους ιππότες. Ούτοι ώνομάζοντο Ιππότες του Λουτρού, διότι πριν άνακηρυχθούν ώδηγούντο εις ένα ειδικόν θάλαμον όπου έπρεπε να κάμουν μπάνιο. Την επομένην ντυμένοι με πολυτελή ένδύματα και βελούδινες κάπες, πήγαιναν έφιπποι προς συνάντησιν του Βασιλέως που τους παρέδιδε τα σπαθία και τα σιγηρόνια του Ιππότης.

Η βασιλική πομπή ξεκινούσε από τον πύργον του Λονδίνου και πήγαινε στη μητρόπολν του Άγίου Παύλου και κατόπιν στο ναόν Μπέρ. Εκεί τον υπεδέχοντο ο μέγας τελετουργικός του Ουεστμίνστερ διά να τον ώδηγήσιν στην έκκλησία του Άδσείου.

Ο Βασιλεύς προχωρούσε έφιππος, ξεκαπάλυτος, κάτω από ένα ώβρανο που κρατούσαν Ιππότες ενώ προεπορεύοντο οι Ιππότες του Λουτρού.

Συνωδευέτο από τους βασιλικούς πρίγκιπας, τους λόρδους έφιππους και συνοδευόμενους από τους υπηρέτας των, τους δικαστάς και τους άνωτέρους άξιωματικούς με έπισημούς στολάς, τους κήρυκας και τέλος τους ευγενείς ακολουθούμενους από τους υπηρέτας των με λόρδα.

Κατά την στέψιν του Έρρίκου Δ', το 1399, η πομπή περιελάμβανε 6.000 ανθρώπων. Στους δρόμους είχαν σπαθί άφιδες και οι κάτοικοι διεκόσμουν τα σπίτια με σημαίας και καλά. Όρχηστρες έπαιζαν σ' όλα τα σταυροδρόμια.

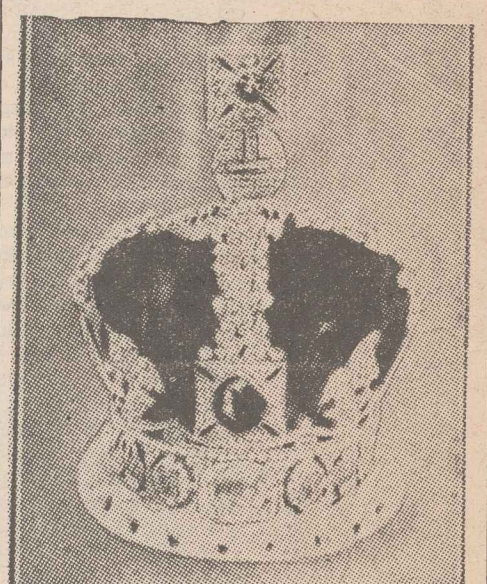
Ο Βασιλεύς ένέγνετο δεκτός στο Άστυ υπό τους ήχους της μουσικής. Προκρίτοι του Άστεως υπεκλίνοντο έμπρός του και του προσέφερον ώβρα ενώ ο λαός διελάλει την άπαισίωσιν του στον Βασιλέα. Κατόπιν, ακροβάται και ταχυδακτυλουργοί άναλάμβανον να διασκεδάσουν το πλήθος.

Ο Έδουάρδος δος, υιός του Έρρίκου Τον και της Τζέιν Σέυμور, γενόμενος Βασιλεύς το 1546 εις ήλικίαν έννέα έτών, διασκεδάσε πολύ κατά τη στέψιν του από ένα χορό ακροβάτου πάνω σ' ένα τετυμμένο ακοινί. Ριχνόνταν πολλά πυροτεχνήματα και πολλές βρύσες του Λονδίνου έτρεχαν μαύρο και άσπρο κρασί.

Το έθιμο της πομπής διεκόπη επί Ιακώβου Α' το 1603, αλλά με την παλινόρθωσιν ο Έυθυμος Βασιλεύς Κάρολος Β' το έπανέφερε το 1660.

Το 1685 ο Ιακώβος Β' άπεφάσισε να καταργήσιν την πομπήν, αντίθετος όμως έδαπάνησε 100.000 λίρες για τα φορέματα της Βασιλείας Έριέτας της Άγγλιας.

Αυτό ήταν το τέλος των πομπών του Πύργου του Λονδίνου. Η σημερινή πομπή από το Ουεστμίνστερ στα άνακτορα

Το «Αυτοκρατορικόν Στέμμα»

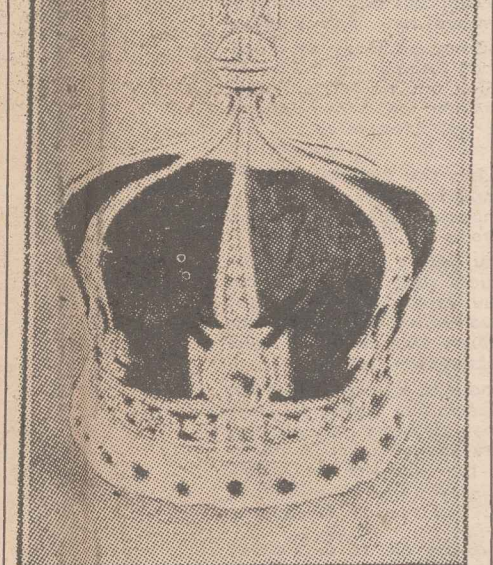
του Μπούκινγχαμ δεν έχει την παλαιά περιεργή μεγαλοπρέπεια.

Όταν ο Γουλιέλμος ο Σκυθρωπός κατέκρινε την Άγγλίαν και έστέφθη Βασιλεύς, άντیمیειψε τους συντρόφους του παραχωρών εις αυτούς κτήματα. Άλλά έκράτισε την κυριαρχίαν επί των κτημάτων αυτών και οι βαρώνες του άνεγνώριζαν το δικαίωμα αυτό με μία συμβολική προσφορά στο Βασιλέα. Η φεουδαρχική αυτή προσφορά πρετταί ακόμη. Έτσι ένας άγενής υποχρεούται να προσφέρει κατ' έτος στον Βασιλέα ένα τώσον, ένας άλλος πρέπει να του παραδίδη το προϊόν του πρώτου ψαρεύματος της ρέγνας κάθε χρόνο και άλλος να του δώρη το άκυρο που χρειάζεται για το βασιλικό κρεβάτι. Υποχρεούται στην άρχη, ένγινε βοθημόδον πρόνομιον και πρετταί έπλοτύπως.

Τότε ένας κήρυξ προχωρούσε και άπήγγελλε την πρόκλησιν της όσίας το κείμενο έννεα άμετάλλτο επί αίωνος: «Αν κανένας απ' όποιονδήποτε γενιάς κ' άν άνει, άρνείται πιά ο άρχοντας ένγινε μας, Βασιλεύς του Ήνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Ιρλανδίας, πρόμαχος της πίστεις, είνε νόμιμος διάδοχος του μακαρίτη Βασιλέως και πιά έχει δικαιώματα επί του στέμματος αυτού του Βασιλείου» παρουσιάζεται

οις του Σώλεμπερο και ο λόρδος Κριού. Η μεγαλύτερη θέσις είνε ακόμη σήμερα η του λόρδου στρατάρχου της Άγγλιας που άνικει από αιώνας στους δούκας του Νορφολκ.

Ο λόρδος στρατάρχης κανονίζει τας λεπτομέρειας της τελετής, την τάξιν της παρουσίας και έγκαινει τα σκέδια των

Το «Στέμμα της Άγγλιας»

φορημάτων των λαίδων. Αυτός μοιράζει τις θέσεις στο Άδσείον του Ουεστμίνστερ και καθορίζει τον ρόλον κάθε άξιωματικού.

Επί του πεδίου της μάχης του Χάστινς το 1066, ο Γουλιέλμος ο Κατακτητής άπέμεινε στον Ροδέρτο Μαρμινόν τον τίτλο του Πρωταθλήτου του Βασιλέως. Ο ρόλος του είνε να «προστατεύη διά των όλων τα συμφέροντα του Βασιλέως».

Η έξ άρρενογονίας άπόγονοι του Μαρμινόν έπανεσθάνθησαν το 1292 και το πρόνομιον των έδόθη τότε στον σερ Τζών Ντρίμκο, που παντρεύθηκε μία Μαρμινόν.

Εκτοτε, σε κάθε στέψιν ένας Ντρίμκο έμεινε έφιππος στο Ουεστμίνστερ Χάιλ, την άρα του σμπούου της στέψης και προκάλεσε δούος θα ήθελαν ν' άμειοδότησαν τα δικαιώματα του νέου Βασιλέως.

Ο πρωταθλήτης φορούσε άπαστράπτουσαν πανοπλία και κόκκινα φερά στην περικεφαλαία του.

Τότε ένας κήρυξ προχωρούσε και άπήγγελλε την πρόκλησιν της όσίας το κείμενο έννεα άμετάλλτο επί αίωνος: «Αν κανένας απ' όποιονδήποτε γενιάς κ' άν άνει, άρνείται πιά ο άρχοντας ένγινε μας, Βασιλεύς του Ήνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Ιρλανδίας, πρόμαχος της πίστεις, είνε νόμιμος διάδοχος του μακαρίτη Βασιλέως και πιά έχει δικαιώματα επί του στέμματος αυτού του Βασιλείου» παρουσιάζεται

εδώ ο πρωταθλήτης του που δηλώνει πιά αυτός είνε προδότης και πιά δέκεται να τον πολέμησιν ως που κάποιος να πεθάνη».

Και ο πρωταθλήτης έρχινε το γάντι του. Η πρόκλησις έπανελαμβάνετο τρεις φορές. Κατόπιν ο Βασιλεύς ζητούσε από τον ολονόδο να γεμίση ένα χρυσό ποτήρι και το έστελινε στον πρωταθλήτη που το έπινε εις ύγειαν του Βασιλέως. Η συνωδία έφρευε και ο πρωταθλήτης έπαιρνε το ποτήρι.

Η πρόκλησις του πρωταθλήτου του Βασιλέως δεν ένγινε ποτέ δεκτή, άν και μπορούσε να γίνη στη στέψιν του Έρρίκου Δ', το 1399, που έξεθρόνισε τον Ριχάρδο Β'.

Επίσης καμμία διαμαρτυρία δεν διετυπώθη υπέρ του νεαρού μπωσπέρ Ιακώβου Β' που έξεθρόνισθη το 1688 από τον Γουλιέλμο της Οράγκης.

Μία φορά, μία κυρία άφησε να της πέσιν το γάντι τη στιγμή που ο πρωταθλήτης έκανε την πρόκλησιν. Τότε ο πρωταθλήτης ρώτησε καμνεγλίντας: «Ποιά είνε η άραία μου αντίπαλος»;

Μία άλλη φορά, μία γνήα κυρία πήρε κατά λάθος το γάντι του πρωταθλήτου.

Η τελετή αυτή καταργήθη κατά την στέψιν του Γουλιέλμου Δ' το 1830 μαζί με το συμπόσιον του Ουεστμίνστερ Χάιλ.

Κατά την στέψιν του Έδουάρδου Ζ', ένας Ντρίμκο ήλωση το παλαιό του δικαίωμα και εις άνταμοιόσιν του παρεχώρησαν την τιμή να κρατά τη σημαία.

Θα έχετε διαβάσει τις ήμέρες αυτές στις έφημερίδες ότι ένγιναν πολλές γενικές και μερικές δοκιμές της στέψης.

Ο λόγος είνε ότι σε πολλές τελετές συνέβησαν σοβαρά ή κυμικά άτυχήματα.

Πρώτον δεν πρέπει να έπαναληθί αυτό που ένγινε το 1100 κατά τη στέψιν του άναθου Βασιλέως Έρρίκου Α'. Την άρα που ο έπισκοπος του Καντέρμπερου πήρε από τα χέρια του Βασιλέως το στέμμα για να στέψη το βασιλικόν του κεφάλι, ο έπισκοπος του Σώλεμπερο ώρμπανε έναντίον του άντιήλκου και το άπέσπασε διά της βίας το στέμμα που ήθελε ν' άποδότησιν αυτός στο κεφάλι του Άνακτος.

Ο έπισκοπος του Καντέρμπερου έξεμάνη και έπέταξε με την πατερίτσά του το στέμμα από το κεφάλι του ήμενόμενου.

Στη στέψιν της Βασιλείας Έλισάβετ, η Βασιλεία χωρίς άνδρα προεκάλεσε σκάνδαλο νύπτι, ύστερική καθώς ήταν, την ώραν του μωράματος έδαλε της φυλής ότι έδεν μπορούσε να ύποσέρη τη βρώμα του λαοού, με το οποίον έλειψαν το σερπίν σώμα της.

Τα άτυχήματα του Κερόλου Α' άρχισαν με τη στέψιν του. Ένα καμιά από το σκίππρον του έσπασε και έπεσε κάτω. Ο έπιδεικνόμενος το έθέρωσαν κάδον όλων και πράγματι ο Κάρολος Α' έπληρωσε με το κεφάλι του τα λάθη του καθεστώτος.

Η Βασιλίσα Άννα, της όποιος ήτο (Η ΣΥΝΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 14ην ΣΕΛΙΔΑ)

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Η εποχή της καρδιάς του υπαίθρου έφθασε. Οι νέοι και οι νέες έτοιμάζονται για το θούνο και τις ακροθαλασσιές. Στην εικόνα μας δύο... διαστικές Άθηναίες, που καίρονται το φως της πολυμηντης Άττικής ήμέρας.

ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΗΣ ΧΑΒΑΗΣ

Ανάμικτα, το παρελθόν των πρωτογενών κατοίκων και το πολιτισμένο παρόν, παρασιάζονται πρό του ταξιδιώτου που έπισκέπτεται τα νησιά.

Στην Χονολουλού, π. χ., μία ολοκλήρη ύποδιαίρεσις της πόλεως όνομάζεται, προς τιμήν του όπλοαθροιστή, άρχισαίκευ του Πόκερ, Καλακάουα, που έπληρωσε τα φρέατρα μόνον στο χαρτί. Έπώνυμ όμως στη λευκή έπιδε, που κατασκευάσθη από κέρι ανθρώπινο, είνε κτισμένα σπία νευτέρου ρυθμού, άγγλικά κατά, νορμανδικά σαρδεσκία και ακόμη κατοικία ρυθμού «Κολόνιαλ» με έπιρροήν βορειοαφρικανικήν.

Η όρχαία κιβάρη έξετίθη από το γινούκω, έπειτα έκαταμινώθη εις το γρασικό, επάνωθεν των μασσέρ, πρό παλός εις τας παχυράρκους έπισκεπτεράς, οι όποιαι εντροφούν τώσον εις το μασσός του λαματικού κρυολόου, όσον και εις την ακρόσιν των έρωτικών τραγουδιών που πληρώνουν ύστερα από κάθε κύμα με δέκα σεντς έξτρα το νόμισμα.

Ο Χόρος (Χιούλα) παρουσιάζεται τώρα έξηγνιόμενος, διά να μη προσβάλη το γούστο του μη κοσμωορισμένου τουρίστα. Άλλά και μόνον ήμεραν άν μείνη κανείς στην Χονολουλού, ήμιορεί να συναντήσιν πρωτογενείς άνθρώπους τους όποιους δεν ήγγισεν ο μοντέρνας.

Η όρχαία, λόγω χάριν, μία πανόραμα γυναικά, ή Μαίρη, της όποιος, ως λέγουν, ο πρόπανος του ίερέως. Με κάθε τρόπο προσπαθούσε να προειδοποιήσιν τον λαόν περί της έπιδημίας του λευκού κατακτιπού, και έδίαζε τους κατοίκους να φύγουν με αυτά τα λόγια: «Χολυμθόστε μακρόν από το ήραίοις, γιατί τα νησιά θα κατακαυθούν από την λευκή έπιδε».

Άκόμη ή Μαίρη υπερέσπασε επανάλας, άναί τα λόγια του προγόνου της μάντης. Όταν άσε πρωτόβη για πρώτη φορά, ή γνήα Μαίρη γελά μ' ένα γέλοιο ασέννοιστο, παιδικό που χαρακτηρίζει την άφελεια της φυλής της. Έλάτε και σεις μαζί της, σαν νατόν το γέλοιο της μεταστροφής. Ύστερα, όταν την καλοπιάσε

τε λιγάκι, θα σας τραγουδήσιν ένα τραγούδι που θγαίνει μέσα από το λαιμό της σαν το γέλοιο της, ένα τραγούδι που είνε εξοστρόφι των άνδραγαθημάτων των άνδρελων άρχηγών, που άρχίζουν από τη γέννησι των και τελειώνουν με το μοιρολόγι για το θάνατό των. Τα τραγούδια αυτά περιήλθον εις τους σύγχρονους από στόμα σε στόμα και λένονται μελε, λέξις που παρομοιάζει την έλληνική ήμελεια.

Μία παρθένη όμορφη έχει ο θρήνος που τραγουδεί ή Μαίρη, για τον θάνατο του άγαπημένου:

«Φορούσα το στεφάνι μου στο στήθος μου ως τούρα».

Μα μου το πήρε το πουλί όπου ροφέ τη δρόσο. Άπ' τα λουλούδια του άγρου μου πήρε και τα όσπια.

Και πάει ο λατρεμμένος μου. Τόν άνατίσας τόσο!»

Κάθε Χαβαϊνός έντροψά στας παραδόσεις του παρελθόντος, διηγείται με τώσον τρυφερότητα έπισκοπία του παρελθόντος, ώστε να φαίνονται ώσόν να ένγιναν τώρα.

Θα σας διηγηθώ, έτσι με τας ελαχίστας λεπτομέρειας, την έορτήν του ήπιου γουρουνόπουλου, που έδωσαν προς τιμήν του δούκας του Έδμουντρκ τή 1869, και σεις, άκούοντας τα ένγιννα των παρελθόντων, στο συμπέρασμα, νομίζετε ότι μανθάνετε νέα που συνέβησαν την περασμένην έβδομάδα. Η έξοφα μπορεί να όσε πούν πιά ο πρίγκης Κιούπιν έπέθανε φώρην την κίτρινη ρούμα με τους άσημένιους άρκακτάς. Και θα καταλήξουν πάντες σε παλιές ιστορίες δηλητηριάσεων και θανατοπονήτων.

Δέν είνε λοιπόν άξιον όμορίας το ότι έρχονται άέρροι στα γοντεντικά αυτά νησιά. Το θέμα της ύδους, συνδυασμένο με την άντολη της σεληνης, μοιάζει σαν πινάξ άδέξιος ζωγράφου που προσπαθεί να παρουσιάσιν ασηματολογικόν φαινόμενον άνυπόρκτων χρηματισμών. Την μαγελαν της χαβαϊνής φύσεως ούτε ο μοντερνισμός αυτός δεν κατάβησε να άδισιν, μολοντί προσεπάσθον έπιμους. Η ύβρισις των καθάρων τροπικών όρσεριών, ή γλυκύτης του κλίματος, τα μύρα των κόκκινων γαστριών, είνε άκαταμάχητα.

ΝΕΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΘΕΛΩ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΟΥ...

Μέσα στα δάδα σου παικνιδάρικα μάτια, ζα-
νοίγω σαν κάτι να θέλουν να μου πουν.
Μη όμως άκοιμη φροσύνη να μου τ' ης
στομάτιό σου για λίγο καιρό αυτό που αιδώ-
νομαι, και που ασφαλείς θα μου ης.
Άφρον πρώτα την καρδιά σου ελεύθερη
να νοιώσει απλότατη την ευτυχία της αγάπης
και ύστερα... ύστερα πές μου πως και εσύ μ'
ἀγαπάς.
Θέλω ν' αισθανθώ καλά το κάθε τι που θα
συνδέσει τις άδολες καρδιές μας; και να μη
είνε δυνατό καμία μικρολεπτομέρεια για τη
ζωή, να ο' απογοητεύσει για εκείνο το κάτι
που ληστέυει.
Δεν θέλω η αγάπη σου να κρατήσει για μέ-
να τόσο όσο μια υποκαρδία για ένα άση-
μαντο της ζωής πράγμα.
Θέλω την αγάπη σου άπειραντι, άφαστη,
παντοτεινή και όχι σαν κάτι που το λένουν
πολλοί σημερα ευτυχία...
Φοδούμαι... φοδούμαι πολύ -και θέλω να
πιστέψω- τη στιγμή εκείνη που θα μου ης
ν' άγνο σου στόμα πως μ' αγαπάς, φοδούμαι
μπρος δάδα ξέρω από την αγάπη για σένα
αγάπη και μέσα ο' ένα φίλ πάθος θανάτου
ν' ιερώτερα της ψυχής μου συναίσθημα.
Γι' αυτό άφρον άκοιμη λίγο την καρδιά σου
ελεύθερη να νοιώσει την ευτυχία και την α-
γάπη απλότατα και ύστερα... ύστερα έλα να
μου ης και Σὺ πῶς μ' αγαπάς και τότε, ν'
ἀφήσωμε τις καρδιές μας ελεύθερες να έ-
νωθούν με μία αγάπη ούραντι, άφαστη, παν-
τοτεινή...
Παλ. θάληρον. Γ. Α. ΣΑΛΟΥΤΣΗΣ

ΑΠΟΝΙΑ

Τὸν πόνο μου δαίλα σου φανερώνω
σαν τραγουδι τὴ νύκτα με τὴ λύρα
σαν στίχους φλογερὸν ο' ἀφαιρῶν
ἀπὸ τοῦ πόθου σου τὴν ὥρα πύρα.

Μὰ οὐ γὰρ να παιδεύης εἰσαί μόνον
τὸν δόλο τοῦ τραγουδιῶν σου.
Χαίρεται λαίρρα, ἀπὸν στὸν πόνο
ν' ἀνάγει στὴν καρδίᾳ τοῦ λατρευτῆ σου.

Κι' ἔτσι αἰνᾷ-αἰνᾷ τὸν ἀνθρώπου
στοῦ πόθου σου τὴ πύρινα τραγουδιᾷ.
Κι' ἔτσι μὰ μὲρα μὴν σου δὲ μείνης
με μαρμαρέν ὡρὰ τὴ κοιλιοῦσά σου.

Ρέθυμος. Γ. ΔΕΙΛΙΝΟΣ

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ

Μέσα στὴ γαλανὴ λίμνη τοῦ κήπου
λευκὰ πτερὰ δροσιότητος κύναν
κι' ἐψάλλαν τὰ δέντρινά καθὼς φίλλωδα
τὸ χρυσαφέν τῆς Ἐκάλης λίκνον
μέρα, στὴ γαλανὴ λίμνη τοῦ κήπου.

Μόρια ποὺλτα τὸ κελάδημα τῶν
γλεντιῶν τὸ αὐθαίμον ταίρι με ταίρι...
Στὴ γαλανὴ τοῦ οὐρανοῦ πλημμύρᾳ
γέρνει πούλτα τῆς νύκτος τ' ἀστέρη...
μύρια ποὺλτα στὸ κελάδημα ταῦν!

ΟΙΚΤΟΣ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Α. ΚΑΚΟΥΡΗΣ

ΜΗΝ ΠΑΝΤΡΕΥΘΗΤΕ ΠΟΤΕ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΑΝ ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ

«Μη παντρεύητε με μίαν ἑκατομμυ-
ριούχον». Τὴν συμβουλὴν αὐτὴν δίδει
εἰς τοὺς νεαροὺς Ἀμερικανούς ἕνα ἀπὸ
τὰ γνωστότερα περιοδικὰ τοῦ Σικάγου
καὶ δικαιολογεῖ ἀπολύτως τὴν συμβου-
λὴν τοῦ ἀποδεικνύοντος ὅτι δὲν εἶνε
καθόλου εὐκαρίστη ο' γάμος με μίαν
πριγκίπισσαν τῶν δολλαρίων.
Πρῶτον μειονέκτημα εἶνε ὅτι δυσφη-
μιζοῦσε καὶ ὅλοι οἱ δὲν θεωροῦν προκο-
πὴν. Καὶ δεύτερον - ὅσον παρόλογον
καὶ ἂν φαίνεται - κινδυνεύετε νὰ κατα-
στραφῆτε οικονομικῶς.
Ὅταν παντρεύεται κανεὶς -λέγει- μίαν
πλουσίαν, νομίζει ὅτι ἔλυσε τὸ πρόβλη-
μα τῆς ζωῆς του καὶ ὅτι ἡμπορεῖ πλέον
νὰ ζῇσιν ἄνετα καὶ μὴ ἐργαζόμενος.
Ἀλλοίμονο! Ξεχνᾷ ὅτι ἡ μνηστὴρ τοῦ ἔ-
χει μπαμπὰ καὶ μαμὰ καὶ δὲν ἔχει μὲθε
τὴν ἀπογοητεύσειν ἐκείνην πού προηγή-
θισαν ο' αὐτὸν τὸ δρόμο.
Τὰ περικοπὰ τοῦ θά τοῦ ἐπιβάλλουν μί-
αν ἐργασίαν. Δὲ γίνῃ υπάλληλος τραπε-
ζῆς ἢ τουριστικῶν γραφείων ἢ παραγέ-
λιδόχοις κρυσθαίν. Δὲ δούλευει πολλὸ καὶ
δὲν θὰ κερδίῃ ῥακετά.
Ἐτοί ο' νεαροὶ σύζυγοι μίαν πολυε-
κατομμυριούχον μνηκὲς στὴ δουλειὰ τοῦ
πατρὸς του, χρηματιστὴ στὴ οὐλᾷ.
Στρεφὲ καὶ δούλεως σκλάβον. Τὸ βρῶδον ἴ-
ταν κουρασμένος καὶ κοπιῶνταν νύκτες. Ἦ
γυναικὶα τοῦ τότε ζήτῳσι διαζύγιον καὶ
τὸ πῆρε. Καὶ ὁ ἄνδρας ἀναγκάσθηκε νὰ
δουλέψῃ σκληρότερα γιὰ νὰ μπορῇ νὰ
ζῇσιν με τῆς ἀνέσεις τῆς οὐσίας τὸν συ-
νῆθισε ἡ περιπέτεια τῆς.
♦♦♦
Συνά, ὁ σύζυγος τῆς πλουσίας νέας
εἶνε ὑποχρεωμένος - νὰ κἀν μεγάλη
προσωπικὰ ἔξοδα μόνον καὶ μόνον γιὰτὶ

θεωρεῖται πλούσιος. Ξέρουμε ἕνα νέο,
πρῶτον πωλητὴν καταστημάτων, πού ὑπε-
κρεῖται νὰ πληρῶσιν ἀπὸ τὴν τσέπη του
τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου τοῦ μέλιτος, γιὰ-
τί δὲν τολμοῦσε νὰ βῇ ἀπὸ τὴν ἡμέρα
τοῦ γάμου τὸ οικονομικὸ ζήτημα. Φαν-
τάσθηκε εἰς 250 δολάρια (25.000 δραχ-
μαί) τὸν ἔθθαναν γιὰ ἕξι πέντε ἡμέ-
ρες. Ἀπὸ τὴν τρίτη ἡμέρα ὅμως ἀναγκά-
σθηκε νὰ δανεισθῇ, γιὰτὶ ἡ γυναικὶα τοῦ
δὲν ταξίδευσε ποτὲ χωρὶς τὴν καμάρη-
ρα τῆς καὶ δὲν καταλάβαινε πῶς μποροῦ-
σε νὰ ζῇσιν κανεὶς ἄλλου ἀπὸ τὰ πάλαι.
Πέρασε ὁλόκληρον ἔτος πρὶν ὁ πατέρας
τῆς νέας ἀντιλήψῃ τῆς οικονομικῆς δυ-
σχερείας τοῦ γαμβροῦ του. Ποῦ ἀργά!
Ἦ ἄστασι πολυεκατομμυριούχος εἶνε ἡ
δὲ ζήτῳσι διαζύγιον.
♦♦♦
Ἕνας διάσημος Ἀμερικανὸς μυθιστο-
ριογράφος τοῦ ὀνόμου μόνον ἕνα μυθιστο-
ρήμα-μαζὶ μὲ τὰ κινηματογραφικὰ δικαιώ-
ματα - τοῦ ἀπέφερε 100.000 δολάρια
(δέκα ἑκατομμύρια δραχμαί), παντρεύ-
θηκε στὸ Πάλη-Μπητς μίαν πλουσίαν κλη-
ρονόμον πού ἐγκατέλειπε πρὸς χάριν τοῦ
δὲν τοῦ πατρικοῦ οἴτου. Οἱ νεόνυμφοι πῆ-
γαν στὸ Παρίσι. Ἐκεῖ ἡ νεαρὰ κυρία ἀ-
νέσασε ὡς μίαν ἡμέραν ἀπαράρρητα
δέκα χιλιάδων φράγκων (50.000 δραχ-
μαί). Μετὰ ἕνα ἔτος ὁ συγγραφεὺς πῆ-
γαν ἀπέναντος καὶ ὁ σύζυγος τοῦ ἐπι-
στρέφοντα στὴν Ἀμερικὴ, ἐκπλήρωσε δια-
ζύγιον. Ὁ μόνον φταχτὴν δὲν παντρεύθαι
δὲ ζήτῳσι ἔλεγον ὁ συγγραφεὺς. Κοστίζει
φθινότερον!

Ὁ σύζυγος μίαν πούσας, ἂν ἔχῃ δικὰ
τοῦ χρήματα, πρέπει νὰ εἶνε πολλὸ οικο-
νόμος. Τὸ παράδειγμα τὸ ἔδωκε αὐτὸς

ὁ σύζυγος πού ἠρνήθη νὰ πληρῶσιν τοὺς
γιατροὺς καὶ τὰ ἔξοδα θεραπειᾶς τῆς
γυναίκας του πού ἀρρώστησε ἀπὸ ὄστρα-
κῶν.
«Ὁ πατέρας σου εἶνε τρελλός, τῆς εἶ-
πε, ἀν φαντάζεται πῶς θὰ πληρῶσιν τὰ
ἔξοδα γιὰ μίαν ἀρρώστια πού ἔπρεπε νὰ
τὴν περάσῃς ὅταν ἦσιν μικρὴ!»
♦♦♦
Ἕνας ῥακετὰ εὐπόρος Ἀμερικανὸς
παντρεύθηκε μίαν δισεκατομμυριούχον.
Ἔθα μοιράζουμε τὰ ἔξοδα, εἶπε. Τὶ
φθάμα! Γιὰτὶ τὰ μισὰ ἔξοδα τῆς γυναι-
κας του ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ τὸν καταστρέ-
ψουν ἐντὸς δύο ἐτῶν.
Οἱ γυναικῆς δὲν ξεκινῶν ποτὲ τὴν ἀ-
ριθμητικὴν, οὐτε στὸ συζυγικὸ κρεβάτι.
Καὶ εἶνε συχνὰ δυσάρεστο γιὰ τὸν ἄν-
δρα νὰ ἐξαρτᾷ ἀπὸ τὴν γενναϊότητα
πολὺ οὐκ ἐκτικὴ ἄλλως τε - τῆς συζύγου
του.
Ἐτοί κάποιοι σύζυγοι φθάνει στὸν
ἡπὶδρόμον με Ρόλε-Ρόις, ἀλλὰ γιὰ νὰ
παῖξιν πρέπει νὰ δανεισθῇ πέντε δολλάρια
ἀπὸ ἕνα φίλ. Τὰ ρούχα καὶ τὰ παρ-
αγγέλλει αὐτὸς, ἀλλὰ τὰ πληρῶναι ἡ
γυναικὶα τοῦ ἀφὸ ἐξελέγξει καλὰ τοὺς
λογαριασμοὺς.
♦♦♦
Ἕνας ξένος ἀριστοκράτης, σύζυγος
μίας καλλονῆς τοῦ Χόλλυγουντ, προη-
μεύσαν χρήματα μὲ ἕνα ἔξυπον κόλπο
πὸν ὑποπόρθε νὰ ὀνομασθῇ συζυγικὴ
κατάρασις. Ἐπῆλπε ὡς ἕνα μεγάλο ρά-
φην ἕνα κοστούμι 200 δολλαρίων (εἰκοσι
χιλιάδων φράγκων) καὶ τὸ πούλῃσε στὸ
μικρὸ τὸ ἄσπερον τοῦ ξενοδοχείου πού
ἔμενε ἀντὶ 20 δολλαρίων (δύο χιλιάδων
φράγκων). Στὸν μαίτρ-ντ-ἔνελ ἔδωκε
ἀντὶ 50 δολλαρίων (πέντε χιλιάδων δραχ-

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΘΛΙΨΗΣ

Περνοῦν οἱ ὄρες τῆς πικραμένης ζωῆς μου,
μὲ μόνη συντροφία τοὺς τὴ μοναξιά... Ἦ
φρουτοπαρασκευασμένη ψυχὴ μου, κάθε τόσο ζεσπᾷ
ὡς ἕνα δυνατό παραπονοῦν κλάμα, ο' ἕνα
ἀτέλειωτο μυροῦδι... Ἐτοί ο' καιρὸς γιὰ μένε
δὲ πέρσῃ -χωρὶς νὰ νοιώσω τὴν χαρά, καὶ
οἱς τὴν εὐτυχία νὰ γνωρίσω- ὅπου μὴ ἄνοι
ζίστικη μέρα, ἡ ἕνα σκοτεινισμένο ἀπόφρον
δὲ, ἡ ματωμένο κάποιο πλάνησμα, ὁρᾷ
αἰνᾷ... θλιμμένα ἡ καρμὰν ἕως χωριοῦ θὰ
κτυπήσῃ γιὰ ν' ἀναγγεῖλῃ αὐτὸ πού τόσα
χρόνια καρτερικὰ περιμένα, τὸ... θάνατό μου!
Δὲν θὰ δειλιάσω στ' ἀντηκρούσάτα του, εἰ-
νε γυνεὴ θὰ τὸν χαρεῖται, καὶ πρῶτον τὴ
δασανισμένη ψυχὴ μου θὰ τοῦ προσφέρω!...
Ὅταν φυθᾷ δαμιονισμένα ὁ ἄερας, καὶ ἂ
στραποῦθροντα πέφτουν, κ' ἡ μοῦρη κατακτινᾷ
τὸν δακρύοντα σκεπάζει, τότε ἡ ψυχὴ μου χα-
ρούμενα κτυπᾷ, γιὰτὶ μὴ τέτοια νύκτα
περιμένα Χάρε, καθάλαλη στὸ μαῦρον σου
ἀλγος, τὴν πόρτα τοῦ οἴπου μου νὰ κτυπή-
σῃ, χαρούμενος θὰ σὲ ἀνοίξω, καλὸκαρ-
δὲ θὰ σὲ δεχθῶ, καὶ πρόβλημα μὰζὶ σου θάρ-
θω, στὸ μακρυνὸ τοξοῖδι... Ἐλα, ὦ! Χάρε...
ἐκείνη πού πῶς πολὺ ἀπ' τὴ ζοῖά μου ἀγάπη-
καί, καὶ καίρος πού ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μου τὴν
πῆρες μαζὶ σου στ' ὄστρα!

ΜΑΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΛΗΣ

ΝΥΧΤΑ ΓΛΥΚΕΙΑ

Νύκτα πῶς σὲ ποθῶ, μὲ πόση γλυκεῖα προσ-
μὸνι σὲ περιμένα νύκτις καὶ μὲ τὸ σκοτεινὸ
σου πέπλο νὰ σκεπάζῃς τὴ στιγμὴν πραγμα-
τικότητά μίας δυστυχίας ἀπὸ ἔρωτα ζωῆς.
Ναί, σὲ περιμένα γιὰ νὰ σὺς ἡ μὴ πεζῶ-
πτα καὶ παίρνοντας στὸ ἄμα τὴν ὀνειρο-
φαντασία σου τὴ φτωχὴ μου ψυχούλα νὰ τῆς
δείξῃς τῆς ζωτικῆς χάρες τοῦ ὄνειρου, νὰ
φύλῃ παλὰ κάποιας εὐτυχίας, τὰ δούστα
λημέρια τῆς χαρᾶς.

Σὲ περιμένα, σὲ ποθῶ, παρηγορητὴ νύ-
κτα, γιὰτὶ μὲ τὸ δικὸ σου μόνον ἄεριν ἄμα
θὰ φτερουγίσῃ ἡ καρδιά μου κεῖ πού ἄλλοτε
εἶνε πετάει ἡ ἐλπίδα μου πού ὀλοοῖμον δὲν
τῆς ἦταν γραστὸ νὰ πά. Σὲ περιμένα γλυ-
κεῖα μου νύκτα γιὰ ν' ἀναστήσῃς ὅσο ἔδω
δασαίνεις στὴν κόλποι καὶ περᾶμένο πείσ
στὴν προηγουμένη καὶ πού ὀλοοῖμον ὑ-
πῆρε τὴ ζοῖά τῆς ζωῆς μου. Ὅσο ἔδω δασ-
αίνεις νύκτα ποθῶ τ' ἄρμενίζω στὴν πάλιν
μὲ τὸ φανταστικὸ καρδίᾳ τῆς εὐτυχίας, ὡς
πὺ ἀπ' πρῶτες ἀκτίνες τῆς αὐγῆς θὰ σὺς
καὶ πού ὑπῆρξε καὶ ἦταν ὄνειρο.

Καὶ γὰρ θὰ μείνῃ μὲ τὴν προσμονὴν σου, ὦ
νύκτα, γλυκεῖα παρηγορητὴ.

Π. ΚΙΟΥΡΤΗΣ

ΤΕΡΙΑ

Μία ἀγάπη... Μία θραυτὰ
Ἕνας νέος... Μία καρδιά.
Μία γυναικῆ... Μία φευγὰ
Δυὸ κεῖλῳκα... Μ' ἀπονία.
ΡΩΜΑΝΟΣ

μῶν) μὴ σιγαροθηκὴ πού κοστίζει 500
δολλάρια (πενήντα χιλιάδες δραχμαί).
Ἕνας ἀπὸ τοὺς «νομίμους ζήγκολοι»
ζήτῳσι μίαν ἡμέρα ἀπὸ τὴν γυναικῆ
τοῦ ἐπὶ δολλάρια γιὰ νὰ δώσιν πομπηποῦρ
στὸ ξενοδοχεῖο πού εἰμεναν.
Πέρε πέντε δολλάρια, τοῦ εἶπε, σὲ
φθάνουν. Ἄν σου δώσω ἔπτα θὰ κρατῇ-
σῃς τὰ δύο γιὰ λογαριασμό μου!

Ἕνας ῥακετὰ εὐπόρος Ἀμερικανὸς
παντρεύθηκε μίαν δισεκατομμυριούχον.
Ἔθα μοιράζουμε τὰ ἔξοδα, εἶπε. Τὶ
φθάμα! Γιὰτὶ τὰ μισὰ ἔξοδα τῆς γυναι-
κας του ἀρκοῦσαν γιὰ νὰ τὸν καταστρέ-
ψουν ἐντὸς δύο ἐτῶν.
Οἱ γυναικῆς δὲν ξεκινῶν ποτὲ τὴν ἀ-
ριθμητικὴν, οὐτε στὸ συζυγικὸ κρεβάτι.
Καὶ εἶνε συχνὰ δυσάρεστο γιὰ τὸν ἄν-
δρα νὰ ἐξαρτᾷ ἀπὸ τὴν γενναϊότητα
πολὺ οὐκ ἐκτικὴ ἄλλως τε - τῆς συζύγου
του.
Ἐτοί κάποιοι σύζυγοι φθάνει στὸν
ἡπὶδρόμον με Ρόλε-Ρόις, ἀλλὰ γιὰ νὰ
παῖξιν πρέπει νὰ δανεισθῇ πέντε δολλάρια
ἀπὸ ἕνα φίλ. Τὰ ρούχα καὶ τὰ παρ-
αγγέλλει αὐτὸς, ἀλλὰ τὰ πληρῶναι ἡ
γυναικὶα τοῦ ἀφὸ ἐξελέγξει καλὰ τοὺς
λογαριασμοὺς.
♦♦♦
Ἕνας ξένος ἀριστοκράτης, σύζυγος
μίας καλλονῆς τοῦ Χόλλυγουντ, προη-
μεύσαν χρήματα μὲ ἕνα ἔξυπον κόλπο
πὸν ὑποπόρθε νὰ ὀνομασθῇ συζυγικὴ
κατάρασις. Ἐπῆλπε ὡς ἕνα μεγάλο ρά-
φην ἕνα κοστούμι 200 δολλαρίων (εἰκοσι
χιλιάδων φράγκων) καὶ τὸ πούλῃσε στὸ
μικρὸ τὸ ἄσπερον τοῦ ξενοδοχείου πού
ἔμενε ἀντὶ 20 δολλαρίων (δύο χιλιάδων
φράγκων). Στὸν μαίτρ-ντ-ἔνελ ἔδωκε
ἀντὶ 50 δολλαρίων (πέντε χιλιάδων δραχ-

μαί) μὴ σιγαροθηκὴ πού κοστίζει 500
δολλάρια (πενήντα χιλιάδες δραχμαί).
Ἕνας ἀπὸ τοὺς «νομίμους ζήγκολοι»
ζήτῳσι μίαν ἡμέρα ἀπὸ τὴν γυναικῆ
τοῦ ἐπὶ δολλάρια γιὰ νὰ δώσιν πομπηποῦρ
στὸ ξενοδοχεῖο πού εἰμεναν.
Πέρε πέντε δολλάρια, τοῦ εἶπε, σὲ
φθάνουν. Ἄν σου δώσω ἔπτα θὰ κρατῇ-
σῃς τὰ δύο γιὰ λογαριασμό μου!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Για την υγεία και την όμορφιά

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΣΑΣ

Οι κανόνες της εποχής ===

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΕΜΠΡΙΜΕ

Δύο ωφέλιμες ασκήσεις

Συνεχίζουμε και σήμερα την δημοσί-

κὰ μελετημένες γιὰ νὰ γίνονται ἀπὸ
ζεύγους καὶ συντελοῦν στὴν κανονικὴ δι-
ἀπλασί καὶ τὴν ὑγεία τῶν σωματίων.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ 6η

Καὶ ἡ ἀσκήσις αὐτὴ εἶνε ἐξαιρετικὰ
ὠφέλιμη γιὰ τὴν κανονικὴ διάπλασι τῶν
γοφῶν. Πρέπει ν' ἀρχίσῃ σιγὰ-σιγὰ καὶ
βαθμωδῶν νὰ γίνῃ παιγνίδι : Κοιμη-
σῃ πλάτῃ με πλάτῃ καὶ συμπλέξαι τὰ
μπράτσα. Ὁ κύριος σκύδοντας ἐμπρὸς
ἀνασπᾷ τὴν κυρία. Κατόπιν ἐπανερ-
χεται στὴν ὀριεῖ στάσι καὶ κατόπιν γέρ-
νει πρὸς τὰ πόδια.

Τῶρα εἶνε ἡ «εἰρὰ τῆς κυρίας» ν' ἀνα-
σπᾷ τὸν κύριον. Δὲν ὑπάρχει κανένας
κίνδυνος γιὰ τὴν κυρία - γιὰτὶ ὅσο ἀδύ-
νατῇ κ' ἂν εἶνε μπορεῖ νὰ σκύδῃ στὴ
λεπτὰ πόδια τῆς τριπλάσιον βάρους ἀπὸ
τὸ δικὸ τῆς. Ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ μὴ
θιάζεται, δηλαδὴ ἡ κυρία δὲν πρέπει νὰ
τραβᾷ πρὸς τὰ ἐμπρὸς ὅταν τὸ σῶμα
τῆς εἶνε ἀκόμη γυμνὸ πρὸς τὰ πόδια.

Εἰς τὴν μερικῶν ἀσκήσεων πού εἶνε εἰδι-

ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελίδος)
ἔκανε πῶς νὰ ἀπ' ὅτι ἦσιν πρωτύτερα.
Τῶρα ἀρχίζει ἡ ἀληθινὴ ἡμέρα γιὰ σένα.
Ποτὲ δὲν εἶνε ἄργα, γιὰ ὅτι λαχταροῦ-
με Κοντυλένια. Ἄκουσε με καὶ κάνεμε
εὐτυχισμένον.

Σπῶθηκε παραγμένος. Ποῦ βρῖσκε τό-
σα λόγια : Ἦ ἀγάπη κάνει ποιητὴ λοι-
πὸν τὸν ἄνθρωπον : Ἐκανε νὰ φύγῃ.
Ἄντιο... θὰ περνᾷ κάθε πρωὶ γιὰ τὴν
καλημέρα... μὰ δὲ θὰ κάτω ἔδω στὴν
ἀμμουδί, παρὰ μόνᾳ ὅταν μοῦ τὸ πῆς
εἰς, ὅταν με φωνάζῃς γιὰ τὴν ἀπάντησιν.

Μὰ πρόσζει Κοντυλένια, ἂν τυκὼν καὶ
ἀρνῆσθῃ, μὴ μοῦ τὸ πῆς, μὴ με φωνάζῃς
κοντὰ σου νὰ κάω. Ἄργησε το... ὅσο
με νὰ φωνάζῃσαι πῶς τὸ συλλογιέσαι
ἀκόμη, πῶς τὸ μελετᾷς.

Ἄμα ἔφυγε ὁ Ἀντρέας, ἡ Κοντυλένια
ἀναστῆνας, χαμογέλασε, ἔπρεζε ὡς
κοιμημένη στὸ ὅπτι τῆς. Ἰὸς πῆγε
στὸν καθρέφτη. Στ' ἀλήθεια εἶνε ξεχάσει
τὸν ἑαυτὸν τῆς. Καὶ πόσα ποῦθαισε πῶς
εἶταν ἀκόμη ὁμορφὴ καὶ δροσερὴ ἀνα-
κουφιστικὴ. Ἐρᾷς, μὴ μὴ τρία καὶ
μαλλιά τῆς. Δὲν βρῖσκε καμίας ἀσχημέ-
νια τρία. Ὅχι δὲν τῆς κολλάει ὁ κα-
θρέφτης. Εἶταν ἀκόμη νέα. Δὲν τὴν εἶ-
χαν πάρει δὲ καὶ τὰ χρόνια. Εἰκοσι ὀκτὶ
αὐτὴ τριάντα ὁ Ἀντρέας. Ἦ ὁμορφιά τῆς
ὅμως τὴν ἔδεκεν κατὰ πολὺ μικρότερον
τοῦ, καὶ ἡ καρδιά τῆς εἶταν πολὺ πῶς
νέα.

Ἀπὸ κείνο τὸ χάρμα ἄλλαξε ὡς τὰ
φθόρασα τῆς. Νομίζει πῶς εἶχαν ἀνοίξῃ
δύο φύλλα τῆς καρδιάς τῆς καὶ τὴν πλημ-
μυροῦσε πλῆρᾳ χαρᾶς. Τὰ ματιά τῆς φε-
γοβολοῦσαν. Ἦ ὅψη τῆς πρώτη τοῦ ἀ-
κτιδῶ. Ἄλλαξε καὶ ἡ κτενισιὰ τῆς.

Ἀπὸ τὸ πρῶ ἴσασε τὸ βρῶδον ῥάγαι
τὸν ἑαυτὸ τῆς γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς. Ἄ-
νοιγε συχνὰ τὰ δύο μασθὰ ὅπου εἶνε
τὰ προκία τῆς. Τὰ τῖνας, τὰ χάρεισε
πολλὰ ὥρα με τὸ βλέμμα τῆς.

Σὰ γυρίσει ἀπὸ τὸ φάσμα περιμένα
νὰ περῇσιν ἔκείνην νὰ πῶναι τὴν καλη-
μέρα. Ἦ καρδιά τῆς, τραγουδᾷνε ρυθμι-
κά. Καὶ με τὴ φαντασία τῆς ἔπρεξε στὴν
ἡμέρα πού θὰ τῆς φωνάζῃς κοντὰ τῆς.
Θάθελε κ' αἰρίο νὰ τοῦ μιλοῦσε. Μὰ
συλλογιζότανε πῶς δὲν ἔπρεπε νὰ βια-
σθῇ.

Εἰκοσι σωτὲς ἡμέρες κολήσας, φέ-
ροντας πότε τὴν ἀπογοητεύσιν στὴν καρ-
διά τοῦ Ἀντρέα καὶ πότε τὴν ἐλπίδα.
Κάθε φορὰ πού ἔπαιρνε τὸ δρόμο γιὰ νὰ
πά νὰ τὴν καλημερίσῃ, ἔλεγε : «Πῶς
σήμερα». Καὶ κάθε πού τὴν ὀφνει παρ-
νώντας μαζὶ τὸ μόνον συντροφιά τὸ
κρυοτάλλινον καλημερισματὶ καὶ τὸ πε-
ρικάλινον γελᾷ τῆς ἀπόμενε θλιμμένης
καὶ ἀπελπισμένης.

Στὶς εἰκοσι καὶ μίαν ἡμέρας - ἦσαν Κυ-
ριακὴ. Ἦ Κοντυλένια φέρεσε ἕνα βιο-
λετὶ φῶρεμα καὶ πῆγε πρῶτῃ, πρῶτῃ τὸ
ἀκρονύχλι. Τούτῃ τὴν Κυριακὴ δὲ νοιστή-
κε γιὰ ὅρα καὶ γιὰ δικτύα. Ἐκτοσε λί-
γο γερμένῃ κ' ἀκουσισμένη στὸ χέρι
τῆς. Διοκτεδοῦσε χάνοντας τὸ ἄλλο τῆς
χέρι στὸν ἄμμο καὶ πετώντας πέτρες στὴ
ἄλσασα. Κ' ἄλλο κοιτοῦσε κατὰ τὴν σπρά-

Ἦ Μᾶς εἶνε ὁ κατ' ἔξοχὴν μῆνας τοῦ
ὀπαῖδρον, τῶν περιπάτων καὶ τῶν ἐκδρο-
μῶν. Εἶνε ὁ μῆνας πού ἡ πόλις ἀποκτᾷ
τὴν πῶς χαριτωμένη τῆς ὀψις ὅλες τῆς
ὄρες τῆς ἡμέρας γιὰτὶ οὐτε τὸ κρύο οὐ-

Πρωτοφανεῖς ιδιοτροπίες

χαρὰν τῶν κουρέων. Καὶ βλέπουμε ὅχι
μόνο νέες κοπέλλες, ἀλλὰ καὶ χαριτω-
μένες μύτερες πού βγάδουν περιπάτω
τοὺς μπεμπέδες τῶν. Θὰ τῆς ἔπαιρνε κα-
νεὶς γιὰ μεγάλες ἀδελφές τοῦ μικροῦ με-
τὴ τὴν ἀπλοπλῆτα τῆς, τὰ κοντὰ φουστὰν-
κῖα τοὺς καὶ τὰ ἐλεύθερα μαλλιά τοὺς.
Ἄλλες φοροῦν τὸ μικρὸ ἐκείνο κα-
πελλάκι πού ὅταν ἐνεκαίνισθη τὸ Σεπ-
τεμβρίου ὅλοι τοὶ χαρακτήριον πῶς «δὲν
θὰ πῶσι» καὶ ὅμως κράττει ὅλον τὸν
χειμῶνα.

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

ΜΑΘΗΜΑ ΚΘΟΝ

ΣΥΝΧΕΙΕΙΑ ΕΥΧΡΗΣΤΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ

il a la main de r'squer
tu roui roui
et com nent e fait-il-
qu'il n'a pas enco e
fait tail ite?
il est très capable et
il sait se tirer d'af-
faire
notre em lyé est
part d puis dix ues
il a à la B nje pour
ég er notre a fie

il a la main de r'squer
tu roui roui
et com nent e fait-il-
qu'il n'a pas enco e
fait tail ite?
il est très capable et
il sait se tirer d'af-
faire
notre em lyé est
part d puis dix ues
il a à la B nje pour
ég er notre a fie

il a la main de r'squer
tu roui roui
et com nent e fait-il-
qu'il n'a pas enco e
fait tail ite?
il est très capable et
il sait se tirer d'af-
faire
notre em lyé est
part d puis dix ues
il a à la B nje pour
ég er notre a fie

nous lu avons donné
tu es les intruc ions
nécessaires
nous sommes sûr qu'il
va econfirmer st ete-
ment à nos ordres
il prendra toutes les
précautions nécesai-
res pour s'en guder
no, interéts

nous lu avons donné
tu es les intruc ions
nécessaires
nous sommes sûr qu'il
va econfirmer st ete-
ment à nos ordres
il prendra toutes les
précautions nécesai-
res pour s'en guder
no, interéts

nous lu avons donné
tu es les intruc ions
nécessaires
nous sommes sûr qu'il
va econfirmer st ete-
ment à nos ordres
il prendra toutes les
précautions nécesai-
res pour s'en guder
no, interéts

ΓΑΛΛΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Δά την τε' βιοτέραν έκμηθην της Γαλλικής γλώσσης είναι άπαρασι-
πτον ό τυγχύσσης ν' άπ σ η σ η μερικώς παοιμας λαν ύχρηστου
ίι πολλάς περλωτάσεις:

Il n'y a point de fumé sans feu=Ιλ ν'υ ά πο ν ντε φουμέ σόν φε=,
δέν υπάρχει καπνός χωρς φωτιά. Η τριτωιά ούτη γο σιμοποιείται πρός
ένδειξιν, ότι άπό κατά τόποιον λέγεται και δ ν επ βεζιοιούται ύπάρχε
κα μέρος άληθειας.

L'habit ne fait pas le mo n=Λ άμπι ν'φε πα λε μοιάν=τό έν'ουμ
δέν κανει τόν καλό ήνον. Χ ηρ μοτο είται ιι έ δι ξιν ότι δν πρέτ νο
προσέχω ν πολυτός την έωτερικην έμφανισιν έίός προσώπου άλλα πε
αρισό'ερον τά π άξείας του.

Une hirondelle ne fait pas le ri t prs=ούν ιροντέλ νε φετ πα λε
πρεντου=μ α χνι δον δν κοινη την άνοιξιν. Άντιστοιχεί πρός την έ-
ληνη κλη παροιμ αν έας κο κκος δέν φ νει ήνυξιν.

Qui a bon voisin a bon mat n=κι α μπόν βοά ν'ν α μπόν ματέν=
*Οπλος έχει καλο γείτονα, έχει καλό πριζ. Η έννιχ της είνε ότι μ
καλιν γείτονα πριζ κανει καλο και ήνυχς.

Η ΣΤΕΦΙΣ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

τόσο τραγικόν τό τέλος, ήτο τόσο γο-
δρή και ύπέφερε από σεματισμοσ, ώ-
στε δέν μπορούσε να σταθή και ώνηγή-
θη μέ φορείον εις τήν στέφιν.

Κατά τήν στέφιν του Γεωργίου Δ' προ-
έκάλεσε σκάνδαλον η Βασιλίσσα Κασαλί-
να, διεξυμνών σούζων του Βασιλέως,
διότι έφθασε μόνι εις τήν θύραν της έκ-
κλησίας και ήπυρε να εισέλθι δια της
βίρας και να στεφθή μαζί μέ τόν σούζόν τν.

Ο κανονισμός επιβάλλει εις τόν έπί-
σκοπον του Σάλωμπερ να φορέσθ ένα
δακτυλίδι εις τόν δακτύλν του Βασιλέως,
άλλα κατά τήν στέφιν της Βικτωρίας τό
δακτυλίδι ήτο στενό και ό έπίσκοπος έ-
πέμενε τόσο ώστε ή Βασιλίσσα έβαλε τις
φωνές από τόν πόνο.

Στή στέφιν του Έδουάρδου Ζ', ό έπί-
σκοπος του Καντέρμπερι ήτο τόσο συγ-
κινημένος ώστε τά χέρια του έτρεμαν
και τό στέμμα έπεσε βαρύ στό κεφάλι
του Βασιλέως. Καί θα έπεφτε άσφαλώς
κάτω άπό ό ίδιος ό Βασιλεύς δέν πρόφθα-
νε να τό συγκρατήσθ.

Έφ'όταν έχουν ληφθή όλα τά μέτρα ώ-
στε να μή συμβή κανένα άτύχημα. Π. ρ.
επειδή κατά τήν στέφιν του άποθανόντος
Βασιλέως Γεωργίου Ε' ή μικρά πριγκι-
πισσα Μαίρη ηλικίας 14 έ-ών φορούσε μι-
αν ούραν εις τό φόρεμά της τριών μέ-
τρων, τήν έπάτσος μπαλονάτος στό να-
τό ύδουσιμίστορ και τό στέμμα της έ-
πεσε από τό κεφαλάκι της. Διά τόν λό-

γον αυτόν ή ούρα της σημερινής διαδό-
χου πριγκιπισσας Έλισάβετ, ηλικίας έν-
δεκα έτών, θα είνε πολύ κοντή. Επί
πλέον, ένα λάστιχο θα συγκρατή τό
στέμμα από πηγνίζον της μικρής πριγκι-
πισσας ώστε να μή πέσθ.

Αλληλονοραφία Παιγνιδιών
Ας παρακολουθούν τάς στήλας Παιγνι-
διών, όπου θα δημοσιευθούν, εάν ψηφισθούν,
τά άποσταλλέντα των, οι κ.κ. Παν. Τσούτσος,
Δ. Στεφανόπουλος, Θρακιώτης, Π. Κοι-
νάρης, Έλευθ. Σκανδαλάκης, Γιάν. Σολδά-
τος.

Α νώ νυ μ ο ν σ τ α υ ρ ο λ ε ξ ί α ν.
Χιον. Χωρίς όνομα, άπάντησι γιά. Έμεις μι-
λάμε μία φορά. Έξαιρετική, αν παρακολου-
θήτε τόν "Εσπερο" αυτό τό είπαμε δέκα.
Γιατί πολλοί έσας να μας έρώτε κι έμεις
όχι: Έκτός αν και σεις και όλοι κάνουν αυ-
τό, κωλύονται να πουν τ' όνομά τους. Τό
σταυρόλεξο θα τό κρατήσω μία έβδομάδα.
Αν ώς τότε έχω τ' όνομά σας, θα τό στείλω
στον άρμόδιο.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΣΙΔΕΡΗ

Μαιευτική-Γυναικολογική
Κλινική 6, πλ. 26-735
Δωμάτια πολυτελείας Α'
Β' και Γ' θέσεις

ΓΙΑ ΝΑ ΠΙΕΡΝΑΤΕ

ΑΙ ΔΙΔΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΕΥΣΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΓΡΙΦΟΣ

Νά διαβάσθ ένας τίτλος είδήσεως που άπασχολεί από δέκα σχεδόν μη-
νών τας στήλας όλων τών εφημερίδων.

(Έστάλη υπό "Εσπερού" Βόλου)

Η κλοπή

"Ένας άδομαντοπώλης, πλούσιος, άλ-
λά άμόρφτος, έπειδή δέν είχε μεγά-
λήν έμπιστοσύνη στον ύπάλληλό του, έ-
ποθεύεσσε τά τριάντα δύο αυτά μαργα-

Διπλή άκροστοιχία

Τά άρχικά τών κάτωθι (ζητούμενων)
λέξεων άποτελούν τό όνομα Έυρωπαϊ-
κής πρωτεύουσας και τά τελευταία "Η
πειρον εις τήν γενικίν :

- 1) Γυναικείον όνομα. 2) Εύρίσκεται
εις τας έρήμους. 3) Μέρος της σκάλας.
- 4) Μαγεirikόν σκεύος. 5) Καταστρέφει
τούς άγρούς. (*Όλες οι λέξεις με πέν-
τε γράμματα).

(Έστάλη υπό του κ. Γ. Σιγάλα)

Δικτυωτόν

Χ. Χ. Χ. Χ. Χ=Πόλις της Α. Μακεδονίας

Χ. Χ. Χ. Χ. Χ=Είδος δρυός

Χ. Χ. Χ. Χ. Χ=Χονδρόν ύφασμα

Χ. Χ. Χ. Χ. Χ=Δημιώδες όνομα του
Σπερχιεύου
(Έστάλη υπό του κ. Α. Φ. Φιλίπιδου)

Όμοια κορίτσια

Σ' Ένα άνώτερο παρθενάγειον του
Νηπρώτι συννητήσαν δύο κορίτσια. Η
μία λέγεται Πωλιν Τέλλορ και ή άλλη Πω-
λιν Τέλλορ. Γεννήθηκαν και οι δύο στις
22 Σεπτεμβρίου του 1920 ή μία στην Ά-
γία Αικατερίνη του Όνταρίο και ή άλλη
στον Άγιο Γενάτιο του Μίτσιγκαν. Έ-
χουν και οι δύο πυρόξανθα μαλλιά, πα-
νάδες στο πρόσωπο και έχουν τό ίδιο
δάρος και τό ίδιο ύψος. Τώρα έχουν γί-
νει φίλες και γίνονται και οι δύο κα-
τόν ίδιο τρόπο.

(Έστάλη υπό "Μόνε" Σέρρου)

Τρίγωνον

XXXXX="Όλα
XXXX=Κατάρα
XXX=Μάρκα αυτοκινητών
XX=Έρωτηματική άπάντημα
X=Φωνή

Και καθένας τά ίδια.
(Έστάλη υπό του κ. Γ. Μπουρίτσας)

Ρόμβος

X=Σύμφωνον
X=Χρονικόν έπίρρημα
X=Ψάρι
X=Τού φοντάριου τό ποτήρι
X=Μετεωρολογ. φαινόμενον
X=Άρβρον
X=Σύμψων

Είς τό μέσον καθένας: Άρχαίος "Ελ-
λην συγγραφέας.
(Έστάλη υπό "Παθίλ")

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΙΩΝΟΣ 4 (Όμόνοια), Άριθ. πλ. 52-867

ΤΜΗΜΑ ΑΦΡΟΔΙΣΙΩΝ

ΚΑΙ ΔΕΡΜΑΤΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Όροι έπισκέψεων 8-1 1/2 π.μ. και 4-8 1/2 μ.μ.

ΤΙΣ ΩΡΕΣ ΣΑΣ

Τό παινιδί της μόδας

ΑΙ ΣΤΑΥΡΩΤΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

Διασκεδαστικό και μορφωτικό

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
- 1) Πόλις της Γερμανίας.— Η συνθε-
στέρα κινητήριος δύναμις.
 - 2) Άγγλικός τίτλος ευγενείας.
 - 3) Παροβλασσία έξοχ ή της Άττικής.
— Έξοχον άνδρος.
 - 4) Παιδί (κλητική).
 - 5) Πάρα πολύ. — Τά μή νόστιμα.
 - 6) Πρόθεσις. — Διφθογγος.
 - 7) Είδος παγιδιού. — Καπέλλο τών μω-
αμεθανών.
 - 8) Έσπίκωσες.
 - 9) Άρμα. — Τουρκος πειρατής του
Ευξείνου.
 - 10) Άρχικα μεγάλου οργανισμού.
 - 11) Άρρωστοίτα. — Μη νοθευμένον.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Πόλις της γραφής όπου έκτίσθη
πύργος. Πολιτικός τών αρχαίων Αθηνών.
- 2) Σύνδεσμος.
- 3) Παραευνέθην, έπέτυχς. — Μία τών
Κυκλάδων.
- 4) Δέν είνε γρη.
- 5) Άδελφός του Ιακώβ. — Ζώον.
- 6) Άνθη συνήθη. — Μέτρον έπιφα-
νείας.
- 7) Σπίθος ταυρομαχίων κυρίας. Μέγας
τουριστικός οργανισμός.

1) Έπιφώνημα κοπώσεως.
9) Μυθολογικός βασιλεύς με αυτά γα-
δάρον. — Στρατιώτης με γραφικόν στο-
λιν.
10) Άντανυμία.

11) Γυναικείον όνομα ρωσικής κατα-
γωγής. — Έκαμε τήν άργοναυτικήν εκ-
στρατείαν.
(Έστάλη υπό του κ. Γ. Κωνσταντινίδη)

Αι λύσεις

Τό ταξείδι της μέλισσας

Ίδου ποιάς είνε ό δρόμος που πρέπει
ν' ακολουθήσθ ή μέλισσα γιά να φθά-
σθ στην κυψέλη της.

Μαγική εικόνη

Η μικρή άδελφή της άραίας νέας εί-
νε στο μέτωπό της μέ τό πρόσωπο πρός
τά έπάνω, σχηματίζομενον από τά μολ-
λιά της.

Ρόμβος

Κ
ΠΑΝ
ΝΑΝΟΣ
ΠΑΛΑΜΑΣ
ΝΕΡΩΝ
ΑΗΡ
Σ

Έπιγραφή

«Φύσιν ποτηράν μεταβαλόντι ού ράδιον».
Διαβάσθαι δουσιτορηδόν άν άρχισου.

Προκειμένου να κυκλοφορήσθ προσ-
σευκάς, τό νέον βιβλίον του κ. Μίνω
'Ανδρουλιδάκη-Άρκαδικού

Δέκα Πασοχαλίες

Δέκα Έποχές

παρακαλούνται όσοι θέλουν να τό άπο-
κτήσουν να γράψουν άμέσως στον συγ-
γραφέα, διότι θα έκδοθή άρσιόμενος ά-
ριθμός αντίτυπων. Τιμή του νέου βιβλί-
ου δραχμαί 30. Διεύθυνσις: Μ. Άν-
δρουλιδάκη. Περιοδικόν "Εσπερος"
Αθήνας.

με από τόν πρώτο στίχο από τά δεξιά
(κατόπιν τόν δεύτερον από τ' άριστερά,
τόν τρίτο από τά δεξιά πάλι κ. ο. κ.).

Αίνιγμα

Έστία—τό—ριον = Έστιοτήρειον.

Συναρμολόγησις εικόνας

Η ΝΤΡΟΠΗ

(Συνέχεια έκ της 5ης σελίδος)

σα όλη ή ακολουθία μπήκε στην έκκλη-
σια. Ένα μαύρο σονιδένιο τραπέζι στη
μέση, μέ δέχτηκε πάνω του. Οι παπάδες
στολισμένοι με τί ιερατικά τους άμφια,
άρχισαν τή νεκρώσιμω ακολουθία.

Όταν ήρθε ή σειρά να πούμε τό "Οεί-
τε τελευταίον άσπασμόν", ένοιωσα τή
μαμά τόσο κοντά μου, που τό ρυτίδω-
μα της μάγουλας άγγιζαν τό πανωμένο
μου πρόσωπο.

Η ούσυχνη με γλυκοφίλοσος, με άγκα-
λιάζε, μου μίλούσε σαν τρελή... Κι έ-
λεπα: Ο μπαμπάς και με τή σειρά τους οι
συγγενείς και φίλοι...

Και άξαφνα, τρεκλίζοντας, είδα κι "Ε-
κείνον" να σιμνώνη κοντά μου και με τό
κατάφερα κείλη να φύγθ τό μικρό είκο-
νιστό μου πρόσωπο από χέρια μου. Μά
ίσως έκεί, ούτε τά λατρία έκτελει τών
χεριών μου που ήταν τόσο κοντά στην
εικόνα. Τό αίσθημα της ντροπής φαίνεται
και ο αυτόν απ' τούς άνθρώπους που τόν
βλέπανε κείνη τή στιγμή τών κρασιών.

Μά όταν έστρίψε πάλι, και τά κατάμα-
ρα μάτια του—θολά από τό δάκρυμα—χά-
σαν από μπροστά μου, έξέπασσε άξαφνα
ο Ένα τρανακότο μαύγιο κλάμμα, που
μαρτυρούσε καθαρά πια όλο τό δράμα
της καρδιάς μας που τό κρύβουμε από
ντροπή...

ΕΥΣΤΡΑΤ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ